

den12. mann

Nummer 4/98

Følg sporten i

BA
BERGENSAVISEN

Brann Supporter Team

Den 12. Mann

Den 12. mann er Brann Supporter Teams medlemsblad. Det utkommer 4 ganger i året, og sendes gratis til medlemmene. Alt som skrives i bladet står for artikkelforfatter og redaksjonens regning, og dersom noen ønsker å kommentere deler av innholdet, kan de henvende seg til redaksjonen.

Redaktør:

Ole Markussen

Redaksjonen for øvrig:

Tor Henrik von der Ohe

Per Arne Flatberg

Isak Slevigen Falch

Rune Landquist

Redaksjonsarbeidet avsluttet

11. desember 1998

Adresse:

Den 12. mann

Brann Supporter Team

Postboks 870

5001 Bergen

Vi tar mer enn gjerne imot bidrag til bladet. Det være seg nye skribenter, leserbrev, artikler, reisebrev, morsomme bidrag, avisutklipp, fanziner, supporterbilder, eller hva som helst annet.

Arbeidsoppgavene i BST:

Personene i styret i Brann Supporter Team har fått ansvaret for hver sine komiteer, som er opprettet i løpet av våren. Dette er komiteene, og ansvarlige for disse:

Leder:	Bengt Magnus Dyrkorn
Nestleder:	Tor Løseth
Effekter:	Vidar Ebbesvik
Sponsorer og kontakt med næringslivet:	Per Arne Flatberg
Telefontjenester og Postordre:	Christine Henriksen
Turopplegg:	Helge Sanden
Medlemskartotek	Per Arne Flatberg
Arrangementer:	Remi Andre Taule
Økonomi:	Bengt M. Dyrkorn
Internett:	Kjell Morten Hjartøy
Strategi:	Rune Bakervik

Brann Supporter Team

Postboks 870

5001 Bergen

Epost: bst@bst.no

URL: <http://www.bst.no/>

Supporter telefonen: 820 61 000

Telefon: 55 96 23 35. Fax: 55 96 24 37

Innhold

Side 3:	Leder
Side 4:	Arne Møller: –Brann må finne seg selv.
Side 9:	1998-snapshot
Side 13:	Rohhny Westad: Ærefølelsen holder meg i Brann
Side 16:	Brann, et topplag?
Side 18:	Det er aldri så galt at ikke noen kan ha det verre...
Side 20:	Terminliste 1999
Side 22:	Årets supporter: Erlend Fikse
Side 25:	Alt var bedre før
Side 26:	Mørkt, kaldt og fem måneder til seriestart
Side 28:	USA - fotballens store U-land
Side 30:	Eg e'kkje fra Norge – eg é fra Bergen!
Side 32:	The Kingfisher, Rotherham
Side 35:	Tallenes tale, statistikker 1998
Side 36:	Årets spiller: Arne Vidar Moen
Side 37:	den 13. mann
Side 38:	Bestilling av effekter
Side 39:	Nytt fra BST/Videoen 98

Brannbutikken

Markeveien 11

5018 Bergen.

Telefon: 55 96 23 35.

Fax: 55 96 24 37

Godt neste år...

Ett år har gått siden Brann tok sin lange etterlengtede seriemedalje. Når vi skal oppsummere årets sesong, er vel de fleste enige med den 12. mann om at den har vært skuffende. Utsagn som "vi må ha tid" og "Brann skal bli best på sikt" begynner vi å bli lei av. Forrige nummer av bladet skapte til dels store presseoppslag. Dette er vi glade for. Ikke fordi vi ønsker å lage uro i Brannleiren, men fordi det viser at publikum og supporterens meninger betyr noe. Når Bergensavisen bruker såpass mange spaltemeter på en artikkel fra den 12. mann, har vi nådd vårt mål: vi blir hørt. En annen som kanskje burde bli hørt, er eks-styremedlem og Brannspiller

Arne Møller. I et eksklusivt intervju med oss forteller han om sine idéer om hvordan Brann kunne og kanskje burde vært styrt. Vi har også møtt årets Brannspiller Arne Vidar Moen og han som er blitt utpekt til den store syndebukken: Rohhny Westad. De to har ulikt utgangspunkt, men begge er villige til å yte alt for at vi skal kunne gå en lysere "Branntid" i møte. Vi har selvsagt satt av litt plass til å mimre litt om de gode gamle dagene også. Til vi sees igjen i april, ønsker vi i den 12. mann dere en riktig god jul og et godt nyttår.

Ole Markussen, redaktør

Selvfølgelig vinner vi serien... igjen!

I de to årene undertegnede har sittet som leder i Brann Supporter Team har disse faste lederartiklene i Den 12. Mann hatt et naivt, positivt skjær over seg. I overkant optimistisk og positivt vil vel noen si.

Da jeg for et år siden oppsummerte 1997-sesongen slo jeg fast at det hadde vært det beste Brannåret siden den mye omtalte 1963-sesongen. Rene faktaopplysninger, med andre ord. Men så skulle jeg rette blikket fremover, og forsøke å forutse hva som ville skje i årets sesong. Og der gikk jeg rett i fellen. Igjen. Overoptimistisk, naiv, stor i kjeften. Jeg "så" en 98-sesong hvor avstanden til Rosenborg skulle krympe ytterligere, jeg mente at vi hadde rett balanse i spillergruppen, og at forsterkningene vi hadde fått var solide. Jeg mente at den administrative delen av klubben var sterkere enn på lenge, og at vi hadde en trener som endelig var den rette til å hente gullet hjem igjen til Bergen. Dere vet alle at slik skulle det ikke gå. Så nå har jeg vel lært da, tenker dere? Å nei! Hverken undertegnede eller dere andre Brannsupportere har lært noe som helst tør jeg påstå. For neste år er vi der igjen, ikke sant? Vi er så klart seriemestere i april 1999, like forbannet sikkert som vi har vært seriemestere hver eneste april siden 1964. Selv de årene vi var nede i nest øverste divisjon skulle vi bli best i Norge. Kan hende resten av Norge har litt rett når de påstår at vi bergensere er vel store i kjeften?

Derfor tror vi?

Hvorfor så stor optimisme nå igjen, når vi år etter år blir skuffet og trykt ned i dritten? For innerst inne vet jo alle og en hver at det går ad undas i 1999 som i 1998 og i 1996 og i 1995 og i 1994 osv. Eller gjør det det? Jeg tror at 1999 blir året vi har lengtet etter siden Kniksen og Pesen skjøt oss til seriegull forrige gang. Vi vinner serien og kvalifiserer oss for Champions League. Vi vinner cupen. Og gjør det så bra i Intertoto-cupen at vi sikrer oss retten til UEFA-cupspill. Hvor vi når semifinalen. Selvsagt gjør vi det.

Neste år er det tid for nye jubelscener, når Brann atter vinner serien... Foto: Per Arne Flatberg

Jeg verken kan eller vil argumentere logisk for at det blir slik. Jeg bare føler det på meg. Like sikkert som jeg har gjort de siste 20 årene. Du og du så herlig det hadde vært aldri mer å få høre de nostalgiske, på grensen til reaksjonære kommentarene om Kniksen og Pesen og Oddvaren og gullguttene i 1963. Ja visst var de god, og selvsagt er vi misunnelig på dem som var der da det skjedde. Men det er vel flere enn meg som er møkk lei av å bli minnet på noe som skjedde før tv-en kom inn i de tusen hjem. Mens Kennedy var president i USA og mennesket ennå ikke hadde vært på månen. Men neste år blir det altså slutt på mimringen. For da skyter Helstad, Paldan og Peddi oss til topps for første gang på en mannsalder. Og herregud hvor vi skal nyte det.

Mist ikke håpet

Mens vi venter på at profetiene skal gå i oppfyllelse, skal vi gjennom en lang og mørk vinter. Går sportsklubben på noen stygge smeller i treningskamper, forsvinner et par spillere, eller dukker det opp nye skandaler som gir oss en ripe i lakken, så fortvil ikke. Mist ikke

håpet. Bare finn frem igjen denne lederen, og gjenta mantraet 1000 ganger:

"brannerbestbrannerbestbrannerbestbrannerbest". Hver kveld på sengekanten. Da går det i oppfyllelse før noen aner.

Og skulle du ikke være av typen som tror på slike spirituelle virkemidler kan du likevel bidra til å gjøre klubben vår best i verden. For eksempel ved å stille opp for supporterklubben. BST trenger aktive medlemmer. Både på tribunen under kamp, til å hjelpe oss i butikken og med annet arbeid, eller som aktiv deltaker på årsmøtet vårt i februar. Dessuten trenger vi deg som medlem også i 1999. Løp til nærmeste bank og betal medlemsgiroen. Slik at vi blir enda større og mektigere neste år. Til slutt kan du jo også melde deg inn i Sportsklubben. Slik at du kan stille på årsmøtet til Brann om et par måneder, og være med på å ta de viktige avgjørelsene. Bare slik kan DU aktivt gjøre noe for å påvirke klubben til å bli så veldrevet og god at vi endelig kan kalle oss best i landet i oktober også, ikke bare i april.

Bengt Magnus Dyrkorn

Vi kan bli Europas beste lag, men:

-Brann må finne seg selv

– Brann mistet identiteten sin en gang på 80-tallet. Vi aner ikke hvem vi er, og hva vi vil. Der ligger kanskje den største utfordringen Brann står overfor, og det er en utfordring som må tas dersom Brann skal bli det laget jeg drømmer om at det skal bli.

Ordene er Arne Møllers.

Spillerlegenden fra 80-tallet, med et totalt antall kamper på rundt 400 i den røde trøyen og med Norges høyeste trenerutdannelse har han blant annet bakgrunn som utenlandsproff, suksess-trener i Fana og styremedlem i SK Brann. Arne er også en mann med visjoner for Brann. Målet han har arbeidet for i Brann-sammenheng de siste årene er klart og tydelig: Brann skal bli et av Europas aller beste lag!

Bakgrunnen for at vi ønsket å snakke med Arne er strategiarbeidet han startet i Brann i vår. – Min tanke var å få hele Sportsklubben, med alle sine ingredienser – supportere, tirsdagsgjeng, pressen og alle andre som er engasjert i ting som har med Brann å gjøre – til å komme med sine meninger om hva Branns identitet skal være. Branns identitet oppfatter jeg som veldig uklar, og utad består den kanskje bare av Fargene rødt og hvitt, supporterne og Bergen. Jeg ønsket at vi skulle legge premissene for vår identitet på ekte Bergensk grunnlag, i en prosess som involverer så mange som mulig. Det finnes utrolig mange ressurssterke personer og grupper med meninger om Branns framtid, og jeg ønsket å ha en sosialdemokratisk prosess rundt dette i begynnelsen. Alle skulle komme med innspill, som så ble bearbeidet til et strategidokument. Forhåpentligvis ville alle kunne finne igjen noe av sitt i dette, og skape et kollektivt forhold til "Dette tror vi på!".

Pressen

Allerede tidlig i samtalen skjønner vi at det kan bli vanskelig å styre unna kontroversielle emner. Arne liker ikke å skape konflikter, men tror på ærlighet og ønsker å stå for det han mener. Som for eksempel i forholdet til pressen. – Brann er altfor opptatt av pressen. I utgangspunktet er pressen og den interessen disse representerer en stor ressurs for klubben. Det er Branns oppgave å skaffe positiv presse, sier Arne, men skynder seg å tilføye at forskjellig bakgrunn må ta mye av skylden for klubbens forhold til pressen. – Jeg har levd med stor presseinteresse lenge, både i Brann, og ikke minst i

Hellas. Der hadde pressen egne rom på Stadion, og det var minst en hel side hver eneste dag om klubben min i begge byens aviser. Pressen vil alltid være der, og det engasjementet Bergenspressen står for overfor Brann opplever jeg utelukkende som positivt.

Tillitskrise

Etter Arnes mening opplever Brann nå en "tillitskrise" i forhold til deler av sitt eget publikum. – Hvis man skal skape tillit må man møte publikum. Opplever publikum å ikke bli møtt av klubben, kommer de ikke på Stadion. Det er elementært, og man kan se det samme i

– Brann opplever en tillitskrise i forhold til deler av sitt eget publikum.

barneoppdragelsen. Barn som blir møtt og vist interesse for viser interesse igjen. Kanskje det viktigste rundt dette er at folk må få lov til å mene noe om klubben. Fratas du muligheten til å mene noe og muligheten til å få informasjon, blir klubben uinteressant og uviktig. Jeg tror det er noe av det som har skjedd i år. Folk opplever ikke lenger at de tas seriøst av klubben, og slutter å bry seg. – Men er det ikke et problem at alle skal mene noe om alt? – Den norske "folkesykdommen", å mene uten å vite, kan selvfølgelig bli et problem. Men det vi må tåle at folk uttaler seg, lytte til deres argumentasjon, selv om de kanskje bygger på "feile" premisser. Brann er tross alt et fenomen og en klubb som

mange har et sterkt forhold til. Det er livsviktig for klubben å lytte til disse, og Brann må lytte til Bergensernes oppfatning.

Europas beste

– Brann skal være et av Europas beste lag. Slik skulle Arne Møller gjerne formulert et av målene i Branns handlingsplan. Ifølge Arne er det nemlig ingen grunn til at dette ikke skal kunne skje. – Prinsipielt er det ingenting i veien for at vi kan bli best i Europa, men jeg tror på en annen vei enn dagens. For å nå målet må vi skape den kulturen som trengs, og vi må legge tingene til rette på en rekke områder. Brann må bli klarere. For eksempel kunne et mål være: "Brann skal være det mest tekniske laget i eliteserien". Det gir en

Brann er best ...også på TvHordaland

Se vår sportssending
“Før avspark”
hver fredag

Vi sender alle dager

17.25 – 17.55

19.30 – 20.00

ca. 23.30 – 24.00

- Hver søndag når det er kamp på Stadion sender vi ca. kl. 23.30 en halvtimes redigert opptak av Brann-kampen.

Følg oss
– vi følger Brann

TVHordaland

retning for treningsopplegg, spillertyper, trenere, osv som kan evalueres. Etter sesongen kan vi sette oss ned, og si at: Jo, vi var det mest tekniske laget, og derfor vant vi gull. Eller: Vi var det mest tekniske laget, men det ble bare femte plass, så å være teknisk briljant holder ikke alene. En slik målsetning gir mening for alt arbeidet som må til, og det danner en skikkelig målsetning og ikke en drøm. Når det er sagt er det godt mulig at Brann har en tilsvarende målsetning, og det aksepterer jeg. De har imidlertid ikke kommunisert den utad.

– Målsetningen er også noe absolutt hele klubben må være enige om. Slik det har vært hittil har hvert trenerskifte ført til et steg tilbake. Først og fremst fordi klubben ikke vet hva den vil. Hadde vi arbeidet utfra en helhetlig tanke, hadde det ikke vært noe tilbakeskritt å få en ny trener, for vedkommende hadde hele tiden bygget videre på det som var gjort før, og den tryggheten som hadde vært i klubben for hva man ønsker.

Skeptisk

Arne Møller er skeptisk til klubbens formuleringer om å “være blant de beste”. – Det ligger i spillets natur at det er om å gjøre å vinne. Deltar man i Tippeligaen er det selvsagt for å prøve å

– Klart vi skal ha som mål å vinne

vinne, og med Branns utgangspunkt er det for meg en naturlig forutsetning at vi alltid skal være blant de beste. Det er ikke et mål, men et resultat som følge av oppnådde målsetninger.

– Hva skal til for å vinne, da?

– Det er et langt svar på det spørsmålet, og jeg hadde håpet strategiplanen skulle gi svar på det. Men jeg tror vi må bli mye flinkere til å utvikle kvaliteten hos menneskene i

– Slipp til kunstneren i spillerne, sier Arne Møller

klubben. Spillerne må få hjelp til å utvikle seg sosialt og intellektuelt i tillegg til det rent fotballfaglige. Er menneskene i spillerstallen godt nok utviklet kan de heve seg mot hvem som helst. Vi må også utvikle kunstneren i mennesket og gi ham rom til å utfolde seg på banen. Dessverre fikk jeg aldri anledning til å gjøre det selv i Brann, men da jeg kom til Hellas var det i mye større grad den totale fotballspilleren som ble ivaretatt. I Norge er vi vant til å dyrke spisskompetansen. Er du flink til å takle, takler du, men du tiltros ikke evnen til å legge pasninger, eller komme på lange løp. De utfordringene fikk jeg i Hellas, og jeg vokste kolossalt på dem, både som spiller og som menneske. Jeg tror Brann har en fantastisk mulighet til å utvikle spillerne sine til dette. Det er også det ultimate middelet mot Bosmandommen. Brannspillerne må finne ut at Brann er et fantastisk sted å være på alle måter. Da kan vi demme opp, slik at de profesjonelle spillerne blir i klubben, selv om vi alltid vil miste noen av det jeg kaller kommersielle spillere.

Lokal tilknytning

I vinter har Brann forsterket laget med en svenske og to finner. Bjørn Hansen har kalt dette “å gå baklengs inn i framtiden”. Arne Møller er tilbøyelig til å være enig. – Det er viktig for Brann å bygge på det lokale fundamentet. Spillerne og trenerne som kommer til klubben må være villig til å tilpasse seg kulturen og det bergenske lynnet. Det er lettest når spillerne har lokal forankring i utgangspunktet. Så: Utfordringen her er hvordan vi skal kunne utvikle lokale talenter. Branns store problem i talentarbeidet er at vi

ikke har noen klar tanke om det. Vi har ikke noe mønster spillerne skal trenes opp i, og vi mangler målsetninger for hva vi vil med talentene. Har vi først det på plass, kan vi begynne å se etter spiller- og mennesketypene vi er ute etter. Så må Brann tilnærme seg og arbeide sammen med naboklubbene, og da er det ekstremt viktig at vi har en god junioravdeling selv. For hvordan skal vi kunne lære bort noe om talentutvikling uten å ha det selv?

Skapende fotball

Arne er en varm tilhenger av skapende fotball. Fotballen skal være variert, morsom og entusiastisk. – Tenk på Bjørn Tronstad og Steinar Aase. Jeg tror det er et av de beste spissparene jeg har sett. Sammen lagde de utrolig mange intelligente mål. Det savner jeg. Og hvor er det blitt av langskuddene? Jeg kan knapt huske forrige Brannmål som kom på et langskudd. Spillestilen vår mangler for øyeblikket dimensjoner og har mistet det spektakulære, som får folk til å komme igjen og igjen. Og der tror jeg Harry Herstad har helt rett. Vi må ha spektakulære spillere i troppen, og prøve på det umulige. Klubben trenger nysgjerrighet, og folk som er villige til å prøve. Så trenger vi vilje til å vinne. I Hellas var det sånn at klubben min ikke tapte på hjemmebane. Det skjedde rett og slett ikke, og det var ikke akseptabelt å tape. Vi tapte heller aldri mot dårlige lag. Kort sagt gikk vi på banen for å vinne, uansett hvem motstanderen var. Det tror jeg publikum satte utrolig stor pris på. Den viljen som hele laget mønstret der savner jeg innimellom både i Brann og hos andre norske lag.

Trener i Brann?

Med Arne Møllers trenerutdannelse og åpenbare kjærlighet til Brann og Bergen, er det naturlig å spørre seg om han ikke kunne tenkt seg å bli trener i Brann. – Jeg har aldri hatt som mål å trene Brann. Imidlertid har jeg alltid hatt trenertanker, men disse har vært vinklet utad. Jeg har hatt flere tilbud, blant annet om å trene et gresk toppdivisjonslag, men det er utrolig mye som skal klaffe praktisk og i forhold til familien. Ved å trene et lag i Hellas tror jeg virkelig at jeg kunne tilført ganske mye. I tillegg er gresk fotball et voldsomt sirkus med enorm oppmerksomhet og interesse. Jeg ønsker selvsagt det beste for Brann, og gikk blant annet inn i styret for å møte de utfordringene Brann står overfor.

– Hvordan opplevde du tiden i Fana?

– Det var en veldig fin tid. Jeg fikk prøvd ut mange av tingene jeg tror på, og lærte mye om hvorfor en del ting fungerte veldig bra, og andre ting ikke fungerte. Men det var utrolig lærerikt å være med å skape et veldig bra lag ut av nesten ingenting. Fana hadde et budsjett på en million, som skulle dekke alt, og ut fra dette klarte vi nesten å rykke opp i eliteserien, sier treneren som neste år har sagt ja til å hjelpe Voss med å bygge et fundament for videre satsing.

England

Arne Møller har også hatt fotballoppdrag i England. Sist vinter ble han hentet til Hartlepool for å jobbe sammen med dem med problemene den lille engelske klubben med delvis bergenske eiere har. – Det var et spennende møte med Hartlepool. Det er klart at en klubb som har eksistert i 90 år, og bare vært utenfor den laveste divisjonen to gangen har et problem, men for en som kommer utenfra kan det bli vanskelig når vi berører sånne ting som tradisjoner og følelser. Jeg kom til en klubb med mange problemer, og manager Mick Tait følte nok presset fra mange kanter. Jeg ble hentet inn for å hjelpe ham, men han følte meg nok litt som en trussel da jeg kom inn med mange fremmede tanker. Vi avsluttet imidlertid samarbeidet med veldig enighet om veien framover, og jeg har gode minner fra Hartlepool.

Eg é Bergenser

– Jeg er Bergenser, sier Arne Møller, trass i en kraftig østlandsdialekt. – Jeg har hatt hele mitt voksne liv i Bergen, og har tre ekstremt bergensktalende

Arne Møller har mange gode minner fra tiden som Brannspiller.

barn. Jeg kan vanskelig tenke meg en annen plass i Norge jeg heller vil bo. Bergen har et mangfold av kultur og muligheter, og er både liten og stor på en gang. Det gjør byen spesiell, og gjør at jeg føler meg hjemme her. Det er kort og godt spennende å bo i Bergen. Jeg lever tett på naturen, og føler virkelig dimensjonene i tilværelsen. Folkesjelen i Bergen er også tettere opp under huden enn i resten av Norge, og jeg synes det er trivelig med de voldsomme følelsene som er så tydelige.

Brannspiller

– Jeg har veldig mange gode minner fra tiden som spiller i Brann. De to største opplevelsene jeg fikk være med på var kvartfinalen mot Mjøndalen i 1982 og cupfinalene i 1988. Mot Mjøndalen lå vi under 2-0 etter første omgang. I pausen kom mørket og flomlyset kom på. Det var et helt annet lag som gikk på banen, og vi var ekstremt fokusert på å få målene som trengtes. Vi vant 4-2 til

slutt. Minnet blir ekstra godt av at vi til slutt vant cupen det året. Cupfinalene i 1988 var også spesielle. Vi hadde hatt en fryktelig start på sesongen, og på et eller annet tidspunkt bestemte vi oss for at ingen skulle barbere seg før vi var slått ut av cupen. Holdningen i laget før cupfinalen var fantastisk. Vi var fast bestemt på å vinne, og var helt sikre på at dette skulle vi klare. Stemningen rundt kampene var også helt utrolig. Dessverre tapte vi til slutt, og det avsluttet min karriere i Brann. Neste år var jeg i Hellas... Cupen har i det hele tatt gitt mange gode minner, kanskje fordi Brann historisk har gjort det veldig bra i cupen. Vi har alltid hatt cupfinalister på laget, og da har vi erfaringen og muligheten til å nå langt. Dessverre har vi ikke vært der siden 1995 nå, og det hadde smakt med en ny Ullevaalturn, avslutter Arne Møller med vemod i stemmen.

Tekst: Per Arne Flatberg og Ole Markussen.

Foto: Per Arne Flatberg

AKERSMIC

Velkommen til Bergens eneste
komplette hjemmeunderholdningssenter!

Nintendo 64
med hånd-
kontroll og
Mariospill..

Playstation
med Dual
Shock
Håndkontroll

Kun kr. **1.299,-**

Kun kr. **1.299,-**

TANRA 28" Farge-TV

Fast lavpris:
Kr. 4.990,-

Stereo, Tekst-TV,
BlackLine S Billedrør

AKERSMIC

3 Etasjer

- I kjelleren:
**HiFi og
TV-avdeling**
- 1. etg:
CD-avdeling
- 2. etg:
**Multimedia, spill,
video og DVD**

Åpent 9-20 (16)

1998 SNAPSHOT

Den 12. manns redaksjon har hver for seg beskrevet øyeblikk fra 1998-sesongen. Øyeblikk som står igjen etter en sesong med både opp- og nedturer.

Brann – Strømsgodset 0-1

Å sitte på en fotballkamp er definitivt oppskrytt. Man får gjerne bedre overblikk over spillet (i Branns tilfelle er vel ikke det alltid ønskelig...), men det er også det eneste positive ved å sitte. Å tilbringe to timer på et hardt plastsete kan være en pine. Ikke kan man reise seg når fålverken blir for brysom, og de gangene man må reise seg er det for smått irriterende grunner som at folk skal på do, i kiosken eller gå før kampen er ferdig. Man kan heller ikke flytte seg om man har havnet foran en person man av ulike årsaker ikke ønsker å ha like bak seg. Synge kan man heller ikke, med mindre man liker å drite seg ut.

Allikevel følte jeg store behov for å flytte meg fra mitt "hjem", Store Stå, før denne kampen mot Godset. Jeg følte meg nemlig langt fra vel med et par brukne ribbein etter en heller pinlig affære hvor ordene Bislett, gjerde og mislykket landing står sentralt. Sammen med en kompis kjøpte jeg billett til det berømte Felt H på Gamle sitte, feltet som huser alt fra velkjente buekorpsveteraner til kompisar med egne Felt H-sider på internett.

Selve kampen var en heller traurig opplevelse, noe de fleste sikkert husker, eller i hvert fall kan analysere seg frem til ved å studere resultatet. Om spillet og kamputfallet ikke var noe nytt, så var tribunelivet på Gamle Sitte en helt splitter ny opplevelse, en opplevelse

Brann – Godset fra Sitte? Aldri mer. Foto: Per Arne Flatberg

som jeg ikke følte preserende behov for å trekke nærmere erfaringer fra. Å støtte et lag i motgang er tydeligvis et ukjent begrep på Gamle Sitte. At folk blir skuffet når det går dårlig er fullt forståelig, hvem blir ikke det? Men å "fortelle" spillerne under spillets gang hvor mye de stinker kan ikke ha annen virkning enn mot sin hensikt.

Da Hasund kom inn som innbytter kvarteret før slutt nådde ropene nye lavmål. Rop som "Få det lange rekelet av et faenskap ut av banen" ble gjerne etterfulgt av hånlig latter. Selv kommentarene på Store Stå blir til velformulerte og saklige setninger i

forhold.

Jeg la merke til at Store Stå under hele kampen prøvde å støtte laget med tilrop av positiv art. Man trenger ikke å være professor i psykologi for å skjønne at dette er mer oppmuntrende for spillerne, og gjerne kan få dem til å yte enda litt mer, enn om man kommer med latterliggjørende rop og hånler av dem.

Om jeg gikk fra Stadion denne dagen med en enorm skuffelse over at Brann hadde konsolidert sin posisjon i bunnen av tabellen, så følte jeg en viss form for lettelse over andre ting. Nemlig at jeg til neste kamp kunne innta min faste (stå)tribuneplass igjen.

Småguttenes triumf

Det var dagen før dagen. De aller fleste Brannsupporterene tenkte vel kun på morgendagens semifinale mot RBK. Optimismen var stor med tanke på at serieleder Molde ble feid av banen noen uker før. Men som sagt: dagen før dagen hadde Branns smågutter muligheter til å bli seriemester. Så jeg og et tjuetalls andre Brannfans hang opp våre flagg, klare til å hjelpe Brann mot 'the double'. Prisverdig var det også av Paldan som tok seg tid til å følge småguttene. Utgangspunktet for guttene var klart: de måtte slå Åsane med tre mål. Ved pause ledet vi 3-0, men kampen ble mer spennende enn vi satte pris på. Åsane reduserte rett etter pause, og slik

stillingen var da, var det Åsane som kunne kalle seg seriemester. Brannguttene ga ikke opp; de ga bygdeungdommene en real leksjon i fotball og vant 5 – 1. Etterpå spanderte BST pølser og brus i Branncorner. De

som savner ekte idretts glede, burde tatt seg en tur her. Nok et argument for å beholde aldersbestemte lag i Brann.

Ole Markussen

1998 SNAPSHOT

På TV

Et lyst hode i redaksjonen fant ut av vi hver og en skulle sette oss ned og skrive om noe vi husket fra årets sesong. For min egen del var ikke det så vanskelig. Det måtte bli de fire midtukekampene i september.

Det hadde seg nemlig slik at sjefen min hadde funnet ut at september var en flott måned for meg å tilbringe i Oslo. Siden jeg er relativt nyutdannet, og dermed nokså fersk i jobben, kom det bare spede og uhørbare protester fra min side. Den første hjemmekampen jeg måtte se fra Oslo var 4. rundekampen mot Molde. Vi hadde mye å gjøre på jobben, så den som stod frivillig på overtid til klokken var 03.00 om morgenen var undertegnede og en arbeidskollega som var like interessert i å se kampen som meg selv. Dermed kunne vi stikke tidlig neste kveld og rekke kampen. I Oslo er det etter hvert blitt et visst Brannmiljø på "The Champ" som ligger i samme bygning som Oslo Spektrum. Her møtes bortkomne og forviste bergensere når Brann spiller kamp på TV. Hvis ikke kampen TV-overføres kan man høre kampen på Radio 1 Bergen som de også har mulighet til å ta inn. Vi ankom puben fire minutter inn i første omgang og kunne til vår store forbauselse registrere at Brann ledet 1-0. Dette var ikke til å tro! Brann ledet 1-0 over de blærete moldenserne med bryllkrem og skollisser i håret. De som ikke hadde tapt en eneste kamp mot noe norsk lag i år og knapt spilt uavgjort! Og det skulle ikke slutte med det. Å neida, Brann puttet like godt tre ganger til og vant hele 4-0 til slutt. En helt fantastisk kamp. Uten tvil den beste så langt denne sesongen og den måtte jeg se fra Oslo.

The Champ i Oslo. Også en plass å se viktige kamper. Foto: Fridtjof Mowinckel.

En skjebne nesten verre enn døden. Men dette var bare starten på pinen, for etter en liten helg hjemme (som ble tilbrakt i Stavanger for Brann spilte selvfølgelig bortekamp i frihelgene mine) bar det tilbake til Oslo. Denne uken var det hjemmekamp mot Werder Bremen. Nok en gang ble The Champ inntatt, denne gangen tidlig for å unngå tabben fra sist gang. Brann spilte årets kamp og nok en gang måtte jeg bivåne det på TV. Men for så vidt så vant jo Brann disse kampene så humøret var jo bra selv om jeg ikke fikk sett kampene på Staddaen. Uken etter var det Rosenborg i semifinalen. Rammen rundt kampen var den beste og jeg hadde ikke sett så mange bergensere på "The Champ" siden vi møtte Vålerenga i serien. Dette gjorde også at jeg ikke fikk sitte på min etter hvert vante plass. Og da kunne det jo bare gå på en måte, Brann tapte. Humøret var ikke akkurat på topp på "The Champ" etter kampen. Men fortsatt kunne æren reddes. Uken etter var det nok en kamp med Brann på TV og nok en gang var jeg sendt til Oslo. Denne gangen var det Werder

Bremen som skulle slås. 2-0 ledelsen fra hjemmemøtet i Bergen virket litt lite basert på de siste kampene. Brann hadde tapt hjemme for Lillestrøm i helgen mens Werder Bremen var begynt å vinne. Kampen så jeg for øvrig iført Branndrakt på Vålerengapuben, Bohemen (tenk om vi kunne fått et tilsvarende sted!). Kampen begynte bra og jeg trodde faktisk Brann hadde en god mulighet til å gå videre helt til Torstein Helstad ble sparket i stykker og trenerne til Brann satt inn Per Ove Ludvigsen og puttet ham i forsvar! Er det så vanskelig å regne ut at vi hadde tålt tre mål i trynet dersom vi bare hadde scoret ett? Maken til feighet... Så da kampen var over var vi utslått av UEFA-cupen og sesongen var over for i år. Tilslutt vil jeg bare si at jeg ikke unner noen det å måtte se alle de gode/viktige kampene til Brann på TV utenbys. Nok en grunn for ikke å flytte fra Bergen. Jeg fikk i hvertfall fylt min kvote for mange år framover.

Tor Henrik von der Ohe

Møtet med Hansasvingen

1998: Et trist kapittel i Sportsklubbens historie. Etter tre begivenhetsrike sesonger så vi lyst på livet i april. Vi var klar for mer moro. Men neida. Som vanlig gledet vi oss for tidlig. Vi hadde ikke vært spesielt heldige på spillermarkedet, og fotballen som ble spilt var av det mindre vellykkede slaget.

På vårparten forsvant alt håp om medaljer. Etter Aabrekks inntreden

klarte vi å karre til oss såpass med poeng at vi ble snytt for nervepirrende bunnstrid også. Når spenningen ble borte ble sesongen et slags pliktlop, vi stilte på Stadion hver søndag, men egentlig mest fordi vi måtte. Det labre engasjementet resulterte i skandaløst dårlig stemning mot slutten av sesongen, publikum så ut til å være rammet av kollektiv apati. Skjedde det i det hele tatt noe positivt i år? Var det

noe å glede seg over?

Selvfølgelig har vi også i år hatt noen flotte opplevelser. For meg står hjemmekampen mot Werder frem som et av sesongens lyspunkter. Brann spilte for en gangs skyld herlig ball, og vi latterliggjorde Flo og hans tyske kamerater. Etter mange, mange timer med kjedelig fotball (jeg var selvsagt

Fortsetter side 12

105,8 Sentrum — 106,7 Syd/Vest — 107,1 Nord/Vest

**Alle Branns bortekamper
hører du på Radio 1!**

1998 SNAPSHOT

bortreist under kvartfinalen) varmet dette godt. En annen ting som gjorde nettopp denne kampen spesiell var at vi fikk se Brann fra en skikkelig tribune, noe som ikke skjer for ofte. På forhånd hadde vi bange anelser om at forvisningen fra Store stå ville resultere i labert engasjement og lite lyd, men det viste seg at det tåpelige UEFA-reglementet ble en velsignelse for oss. Glemte var knuffingen, treningselen og de ikke alltid like gode vibbene på Store stå. Store deler av tribunen reiste seg og sang med, og i Hansasvingen fremsto vi som en skikkelig gjeng. Akustikken var også overraskende bra, trøkket var faktisk bedre enn på vår vante tribune, selv uten tak over oss.

Nå har tribunen endelig blitt helt ferdig, og en tur til toppen er bare å anbefale. Stadion er, tro det eller ei, et mektig syn derfra. Myten om at anlegget vårt skal være så flott har på mystisk vis overlevd i årevis, men først nå begynner det å ligne sannhet. Det er

Kampen mot Werder varslet om framtiden. Foto: Per Arne Flatberg

bare å innrømme at de to svingene har vært i en forfatning som knapt nok hadde vært Vålerengen verdig. Muligens var det noe hjemmekjært over de, de har jo "alltid" vært der. Men det har Stadionvaktene også. Og noen ganger er nostalgi rett og slett ikke nok. Vi fikk et glimt av fremtiden, den ettermiddagen i september, og vi likte det vi så. Å slite betongen på Store Stå ble ikke helt det samme etter å ha prøvd svingen. Det er flere enn meg som lengter vekk.

Brann er Brann – følgelig tror jeg det

ikke helt før jeg ser det, men de påstår altså at det skal bygges tribune i Klokkesvingen. En vakker dag skal vi ta farvel med gamle Store stå, og innta det som forhåpentligvis blir en ståtribune for BST-medlemmer. Sportslig suksess er tilsynelatende for mye forlangt foreløpig, så mitt håp for den kommende sesongen er at byggingen omsider settes i gang. Jeg kan knapt vente. Må de somle sånn?

Isak S. Falch

Rune Landquist

Endelig en seier...

Det er den tredje dagen i juni. Nesten halve året er gått, men Brann har ennå til gode å vinne en offisiell fotballkamp i år. På serietabellen ligger vi nest sist. Branns førstelag skulle ut i kamp mot et lag andrelaget valset over tre dager senere. Et andredivisjonslag, intet mindre. Skulle det endelig gå mot seier? I raske biler på veien oppover filosoferer vi over Flo-klanens hjembygd, og Stryns evne til å fostre

fram fotballspillere. Vi er skjønt enige om at dette nok skyldes fritidsproblemene, og når vi kommer til Stryn ser vi at her er det ikke så mye annet å ta seg til enn fotball og eventuelt utuktig omgang med sauer.

Stryn Stadion er underlig. De har skrappt sammen til å bygge en tribune på den ene langsiden. Her er det plass til rundt 500 mennesker. Resten står utenfor løpebanene langsmed gjerdene. Klubbhuset med garderobeanlegg fungerer også som utsalgssted for vafler og annet. Kort sagt: Er det Fyllingen om

Endelig en seier. Agust har nettopp dunket til mot Stryn. Foto: Per Arne Flatberg

igjen?

Kampen dras i gang, og det er tydelig at Stryn legger seg bakpå i håp om at en ren Flo-pasning skal berge dagen. Lange og høye baller opp mot spillere som er blitt for høye til å vansire sauer er standarden der i gården. Brann stanger mot en kompakt forsvarsmur. Det er heller ikke så mye kreativt å se fra Branns side. Laget spiller blottet for selvtillit, og velger trygge støttepasninger foran kreative løsninger. Det er kort og godt bønn kjedelig, helt inntil Agust får ballen og klinker den i mål. Behersket jubel fra 30 Brannsupportere ved gjerdet. Vi har jo sett det gå galt før. Behersket er imidlertid ikke en gjeng med folkehøyskoleelever i den ene svingen, som åpenbart har fått en overdose av Ove Thue-sanger, og har langt tid siden forrige stadionbesøk. 10 poeng for innsats, 0 for utførelse.

Kampen slutter omsider på 1-0 til Brann. Vi har endelig vunnet en kamp, men på en måte som er langt fra betryggende. Der og da klarer jeg ikke å glede meg over seieren, men er sikker på nedrykk og tap i cupens neste runde. Resten er, som de sier, historie.

Per Arne Flatberg

Ærefølelsen holder meg i Brann

Før årets sesong var det stilt store forventninger til Branns nyervervelse fra Bodø/Glimt, keeper Rohnny Westad. Han hadde vært en toppkeeper gjennom flere år (RBK 92, Glimt 93-97) og også vært innom landslaget, selv om det ble med benkeslit mot Spania i 97. De første kampene leverte også Rohnny varene. Han var Branns beste og figurerte på årets lag etter seks serierunder hos Nettavisen. Så fulgte imidlertid en del kamper hvor Rohnny gjorde et par uforståelige tabber, noe som førte til at han havnet på benken.

– Hva har skjedd, Rohnny?

– Skiftet av arbeidsmiljø var større enn jeg trodde det skulle være. Jeg har gått i samme såkalte “Rosenborgskole” siden jeg var 16 år til jeg forlot Glimt 25 år gammel. Jeg ønsket jo forandringer, men det var kanskje litt mer annerledes enn jeg trodde det skulle være. Personlig synes jeg at begynnelsen av sesongen gikk brukbart, men jeg hadde aldri tryggheten av å prestere godt på trening. Det var først da laget begynte å gjøre det godt jeg begynte å tabbe meg ut der bak. Det er vel spesielt fire mål jeg tar på min kappe. To borte mot Sogndal, et mot Moss og det hjemme mot LSK. Den eneste gangen jeg følte meg urettferdig behandlet av media var etter semien mot RBK. Da fikk jeg mye ubegrunnet pepper. En journalist fra en Bodø-avis ringte meg forresten og fortalte at jeg var blitt kåret til årets Brann-spiller av A-pressens børser. Jeg føler vel ikke at jeg fortjente den utmerkelsen.

– Hva vil du si har vært årets verste/beste kamp for din egen del?

– Verste kamp? Det vet jeg ikke. Det må jo bli de tre kampene mot Moss, Lillestrøm og Sogndal. De var like ubehagelige alle sammen. Den kampen jeg har vært mest fornøyd med selv er Godset borte. Det er den eneste kampen hvor jeg har gått av banen og følt slik jeg gjorde de fleste gangene som Glimtspiller. Ikke noen kjempekamp, men grei nok. Fikk gjort det jeg skulle og jeg var tilfreds med egen innsats. For lagets del vil jeg si hjemmekampen mot Werder Bremen. Da spilte vi godt.

– Du uttalte i avisen for en tid

Rohnny tar en spektakulær redning innendørs i Kristiansand. Foto: Per Arne Flatberg

tilbake at “Brann aldri har hatt en keeperkultur”. Hva mente du med det?

– Med det mente jeg at Brann egentlig aldri har hatt noen keepere tett oppunder landslagsklasse. I Bodø har de hatt Jon Abrahamsen og Tor Arne Aga. Lillestrøm har også alltid hatt gode keepere. Slik som Arne Amundsen og Frode Grodås. Rosenborg har Ola Bye Rise og Jørn Jamtfall og tidligere Geir Karlsen og Tor Røste Fossen. Dette er alle keepere som har vært innom landslaget på ett eller annet tidspunkt. Bortsett fra Bjarni Sigurdsson så har vel

ikke Brann hatt noen keepere i landslagsklasse siden 60-tallet. Det har nok vært mange gode keepere her, men aldri noen som har blitt anerkjent i fotballnorge mens de var Brannkeepere. Det var det jeg mente med at Brann ikke har keeperkultur.

– Har du noen gang opplevd å bli diskriminert i Bergen som trønder?

– Nei, det har jeg ikke. Men samboeren min var med på Lillestrøm-kampen og hun syntes det var veldig ubehagelig, og det synes jeg er for ille. Det gikk egentlig mer på meg som person. Det

er sikkert kloke folk de fleste av de som sitter på tribunen, men allikevel, det skal ikke være mulig. Jeg tviler på om det er fotballsupportere som gjør dette. Det er vel mer de fotballinteresserte. Men jeg synes at jeg ser mye en rød tråd som minner meg om da jeg var med min far på Lerkendal på begynnelsen av 80-tallet. I dag er det helt annerledes på Lerkendal. Selv om trønderne er skuffet når Rosenborg taper så er det ikke noe av den hetsen du kan oppleve her. Det er greit at jeg som arbeidsutøver får høre dette, det må jeg takle, men det er for ille at jeg må si at "I dag kan du ikke være med i tilfelle noe skulle skje". Hun tviler sterkt på om hun kommer til å dra mer på Stadion for å se meg spille. Slik dere på Store Stå gjør det er greit. Man skal støtte laget gjennom kampen, men om laget i enkelte tilfeller har gjort en veldig dårlig kamp synes jeg det er helt greit at de ikke får hyllest etterpå. Det å slå Sogndal hjemme er jo heller ikke noen hyllegrunn...

– Hvordan vil du sammenligne publikum i Bergen og Trondheim?

– Engasjementet i Bergen er mye høyere, men sakkyndigheten er større i Trondheim. Dette skyldes i stor grad Nils Arne Eggen som har kjøpt både på journalister og supportere. Disse har blitt lært opp av klubben for å vite hva hver enkelt spillers oppgave på banen er. Dermed kan også publikum komme med kyndige analyser av kampen i ettertid. Men om dette er noe å trakte etter er en annen sak. Jeg mener at en supporter må være både kyndig og ha det rette engasjement. Så kanskje en mellomting med litt mer kyndighet i Bergen, og litt mer engasjement i Trondheim hadde vært tingen. Litt kyndighet kan også være viktig for at vi sportslig sett skal komme oss videre. Nå skal jeg ikke banne i kirken her, men... Kniksen er muligens en av Norges 2-3 beste spillere gjennom alle tider. Allikevel må jeg si at endel bergensere går litt langt når de mener at vi skal kose oss som Kniksen og overføre 60-tallets spillestil og mentalitet til i dag. Humøret kommer når resultatene kommer. Det går ikke an å i det ene øyeblikket ha det artig og bare tulle og tøyse for så i det neste forvente av vi skal vinne fotballkamper. Dette gikk på 60-tallet. Men jeg har sett noen klipp av Kniksen og jeg kan forstå dyrkelsen av ham, for han var en

På spasertur med Norges styggeste skjeggevekst. Foto: Per Arne Flatberg

kjempespiller.

– Vi har hørt at du ikke er noe særlig fotballinteressert. Stemmer det?

– Det stemmer gjerne. Den entusiasmen eller den himmel- og helvete-skildringen som de ekte supporterne har klarer jeg ikke å leve meg inn i. Jeg synes jo det er artig å gå på fotballkamp, men da bør det helst være et par og tyve varmegrader og vi må sitte på en solskinnsplass. Jeg ville for eksempel aldri gått på fotballkamp og stått og fryst. Der beundrer jeg supporterne for det engasjementet de har for fotballen. Til tider er jeg litt misunnelig på dem. Lørdagen kommer og de stikker av fra unger og kjerring og møtes for å ta en pils til en fotballkamp. Da jeg gikk i 5-6 klasse må jeg si at jeg hørte med en viss forundring på klassekameratene kjekle om hvilket lag som var best. Jeg var aldri med på den diskusjonen, men jeg må innrømme at jeg var en såkalt skap-Man Utd-fan.

– Så vi finner ikke deg på en pub med en pils og ser på fotballkamp?

Forutsetningen er at det er noen gode kompiser som sitter der. Da kan jeg godt sitte med ryggen til TV og heller snu meg når prisen kommer. Og dersom kompisen mine hadde sittet og glodde på skjermen hele tiden så tror jeg

at jeg hadde gått derifra.

– Som trønder følger du vel litt ekstra med Rosenborg i Champions League?

– Joda, såpass gjør jeg, men "Oj, der ble det scoring, jagg..." holder gjerne for meg. Det finnes ikke noe bedre enn å slappe av til fotball. Det beste var lørdagene da jeg var ungkar i Bodø. Først en liten formiddagstur til byen, så hjem og sove til tippekampen for deretter å stå opp, ta en dusj og gå ut med kompiser. Det var gull.

– Hvorfor forlot du Rosenborg etter 92-sesongen?

– Egentlig hadde jeg tenkt å slutte med fotball. Jeg skulle inn i militæret på den tiden, men da Trond Sollied ringte og spurte om jeg kunne tenke meg å spille for Glimt ombestemte jeg meg. Det hjalp nok på at han lokket med redusert militærtjeneste...

– Har du noen gang fått tilbud om å komme tilbake til Rosenborg etter at du forlot dem?

– Nils Arne ringte etter 93-sesongen og ønsket å kjøpe meg for samme sum som jeg ble solgt for, 70.000 kroner, for deretter å leie meg ut til Bodø/Glimt. RBK hadde en ettårig gjenkjøpsavtale, men det ville jeg ikke. Glimt var min arbeidsgiver og jeg følte at det var litt moralsk på kanten, noe Eggen forstod veldig godt.

– Trondheim savner du vel ikke...?

– Tjo, men nå kommer jeg vel egentlig fra en bygd like utenfor Trondheim. Jeg tok blåbussen som alle andre bønder... hehe. Bygutta tok rødbussen som ikke gikk så langt ut i distriktene som

En finte og motspilleren er borte (Nesten).

Foto: Per Arne Flatberg

På dette tidspunktet var han fortsatt helt i Brannmålet, og buekorpsguttene applauderer.

Foto: Per Arne Flatberg

blåbussen. Jeg var en trønderisk blåbussungdom som det blir kalt. En tøff arv å ha med seg...

– Hvordan tror du Nils Arne Eggen ville klart seg i Brann?

– Vanskelig å si. Nils Arne Eggen er blant de fem beste trenerne i landet. Men det er etter min mening også Harald Aabrekk. De er ikke så helt forskjellige i grunntrekkene, altså når det gjelder gjennombruddshissighet.

– Du uttalte for et års tid siden at du aldri ville involvere deg med agenter. Har du skiftet mening?

– Nei. Det er sikkert vanskeligere å få proffkontrakt uten agent, men jeg har heller aldri hatt noen store ambisjoner den veien. Jeg trives slik jeg har det. Jeg higer ikke nødvendigvis etter å få best mulig betalt. Det gjelder å finne ut hva en selv er fornøyd med. Man kan ikke henge seg for mye opp i om en er over eller under markedsverdi.

– Hvorfor sa du nei til LSK?

– Det går litt på æresfølelse. Jeg vil ikke dra fra Bergen uten å bidra med noe mer positivt enn det jeg har gjort i år. Jeg har egentlig ikke noen enorme ambisjoner utover det å bidra med noe positivt her i Bergen. Om det så blir å sitte på benken og gjøre det godt på trening så får det være. Jeg ønsker selvfølgelig å spille, men hvis jeg jobber hardt nok vil jeg også få min sjanse.

– Har du fått være med å bestemme ditt eget treningsopplegg for neste sesong?

– Nei, egentlig ikke. Etter sesongen hadde spillerne og trenerne et evalueringsmøte hvor selvfølgelig også jeg fikk komme med mine synspunkter. Alle kan ikke være med å bestemme, men det er nyttig for trenerne å få inn andre synspunkter. Om de velger å

skifte kurs, eller blir enda tryggere på strategien de har lagt opp får være deres avgjørelse. Det at vi nå har fått et trenerteam velger jeg å se positivt på. At vi får flere innspill og flere impulser er ressurser som vi kan dra veksler på i teamet.

– Hvordan ser du på at Magnus Kihlstedt har kommet til Brann?

– Det ser jeg faktisk positivt på. Ikke bare for klubbens del, men også for min egen del. Jeg tror det vil øke intensiteten på treningene og jeg vil utvikle meg selv som keeper. I tillegg er Magnus en koselig kar som jeg har hatt den glede av å bli kjent med.

– Men det å ha to jevn gode keepere kan også slå negativt ut, noe vi har sett eksempler på i flere klubber. Også i Brann (for eksempel Haftorsen/Olsen i 92). En keeper kan miste den tryggheten som er nødvendig for at han skal yte best mulig.

– Det er utvilsomt et poeng, men det er allikevel ikke utopisk at det skal kunne fungere. Og dersom det fungerer vil gevinsten være desto større. Hvis man har to gode keepere, hvor den ene viser seg bedre, så har den andre noe å strekke seg etter. Det ville vært det beste. Det viktigste er at man kan innse at man kanskje ikke er god nok for så å stimulere laget ved å prestere på jobbnivå, dvs i treningssituasjon. Jeg vil heller sitte på benken til laget som vinner seriemesterskapet i Norge enn å spille fast på et lag som havner på 8.plass. Dersom målsettingen min hadde vært å være eliteseriekeeper hele livet hadde jeg blitt i Bodø/Glimt. Jeg har lyst til å være her og bidra til at Brann gjør det bra på den måten jeg mener er rett. Om det betyr at jeg må sitte på benken

en sesong, så får det heller være slik. Jeg vil heller prestere 90% av min kapasitet på trening og så sitte på benken i kamp, enn å prestere 40-50% på trening og så spille fast. Hvis ikke jeg får ut noe mer så gidder jeg ikke å holde på lenger. Da gir jeg meg.

– Føler du at du som Brannspiller har fått “munnkurv” av klubben?

– Det som er saken der er at hver spiller i utgangspunktet kan snakke med hvem han vil. Men hvis en journalist kommer til meg og spør om den forretningsmessige driften på Stadion så har ikke jeg mer bakgrunn enn for eksempel dere til å uttale meg om det. Da må jeg være såpass kritisk til meg selv at jeg sier at; Dessverre, det der vil jeg ikke svare på. Jeg kan selvfølgelig ha en mening om saken slik som alle andre. Jeg synes media har hengt seg opp i dette med munnkurv. Det virker som om det er en “Carte Blanche” for å ta Brann. Det virker som om folk tror at det finnes mye rart i klubben. De vil nok Branns beste, men enkelte er muligens litt for overbevist om at noe må være gale her. Når folk som har peiling og folk som ikke har peiling snakker om samme sak, blir det som oftest motstridende svar. Da har du med en gang en avisnyhet.

– Har du lagt noen planer om hva du skal gjøre etter karrieren?

– Jeg har et par ting i bakhodet. Jeg kommer nok til å fortsette å studere og ta de fagene jeg har lyst til. Jeg har tatt lærerutdannelsen og psykologi. Det siste tok jeg bare av ren interesse. Jeg skal i hvert fall gjøre ferdig historie, noe jeg allerede har ti vekttall i, så får vi se. Jeg kunne i hvert fall tenke meg å bli student igjen. Kanskje bruke to år på å ta en del fag, ta opp studielån og leve litt sparsommelig. Men akkurat nå trives jeg i Brann og det finnes ikke noen flotttere by i Norge enn Bergen.

– Helt til slutt; Mange har hengt seg opp i den h'en i fornavnet ditt. Noen grunn til at du har fått den der...?

– Det var et stunt i fra foreldrene mine. De måtte søke om å få den h'en der. Det var visst mest min mor som ønsket det. Uansett er det vel bedre enn Jahn Ivar Jacobsen som skryter av å ha fått sin h på grunn av Jahn Teigen. Det er jo også noe å slå seg på brystet med... Kanskje det er på tide at Jahn Ivar finner seg en ny forklaring på det der.

Rune Landquist og Tor Henrik von der Ohe.

Brann, et topplag?

**”Vi e’ berømte Brann fra Bergen,
Vi vinner serien i år,
Ja visst faen gjør vi det, som i 1963,
mens vi ler av alle bønder i vårt
land”**

Ja, slik heter det så smukt i sangen vi synger til våre helter. Vi liker nemlig å tro at vi har et topplag her i Bergen. “Norges topplag er Rosenborg, Viking, Lillestrøm og Brann”, sier vi og slår oss på brystet. Ingen skal komme hit og si noe annet enn at vi har et av Norges beste lag. Men har vi egentlig det? La oss titte litt på statistikken som alle fornuftige mennesker tyr til når de går tom for argumenter. Brann vant serien sist i 1963. 1963! Det er faktisk snart 40 år siden. Mer enn gjennomsnittlig levetid for oldtidsmennesket. Siden 1963 har følgende lag vunnet serien i Norge: RBK 12 ganger, Viking 7, Vålerengen og Lillestrøm 4, Start og Lyn 2. I tillegg har lag som Moss, Skeid og Strømsgodset vunnet serien siden sist Brann klarte det.

Ting som huskes

Men la oss se litt nærmere på hva som skjedde i verden i 1963. I januar ble hoppukun vunnet av Toralf Engan mens Torbjørn Yggeseeth ikke var langt unna. Navn som gir Arne Scheie vann i munnen mens stort sett alle andre ikke har noen kjennskap til. Harald Grønningen og Ole Ellefsæter gjorde

det skarpt på skifronten. Knut “Kuppern” Johansen tok sølv i EM på skøyter. Mens vinnertiden på 10.000 meter var råsterke 15.53.4. Dette var også året for den berømte landskampen på Brann Stadion mellom Norge og Skottland som endte med 4-3 seier til Norge. Av utenomsportslige ting som skjedde dette året kommer man vel ikke utenom at sjøforsvaret åpnet Norges nye hovedbase, Haakonvern. I England ble tidenes største kupp gjennomført da en gjeng klarte å rane en togtransport for 52 millioner kroner. Og nei, Phil Collins hadde ingenting med ranet å gjøre, han spilte bare i filmen. I oktober brant G. C. Riebers tranraffineri og tranlager på Laksevåg ned til grunnen. Eksplosjoner av tranflasker gjorde slokkingsarbeidet meget vanskelig. Men utpå morgenkysten klarte Brannmannskapene endelig å få bukt med flammene, men da var 6 bygninger med uerstattelig tran gått tapt. Riebers tranproduksjon ble liksom aldri den samme etter denne brannen. I USA ble en 37 år gammel neger arrestert for å ha arrangert rasedemonstrasjoner. Han het for øvrig Martin Luther King. En av de tingene som skjedde i 1963 som huskes best bortsett fra Branns siste seriemesterskap er at den amerikanske presidenten, John F. Kennedy ble skutt og drept. Amerikanerne har vel aldri

helt kommet seg etter dette og i USA er det faktisk mer vanlig å spørre “Hvor var du da Kennedy ble skutt” enn “Hvor var du da Oddvar Brå brakk staven”. Av mer kuriøse ting som skjedde dette året kan nevnes kvinnefinalen(e) i håndball. Skogn slo Brandval i både utefinalen og innefinalen. Utendørs med overbevisende 3-1 mens de innendørs var totalt overlegne og dro hjem en knusende 7-3 seier. Og ja, det var håndballfinalene som her ble omtalt. For øvrig så ble den norske finalen i tennis for kvinner dette året vunnet av Liv Paldan. Eventuelt slektskap ukjent.

Men en ting viser alt dette mer enn noe annet, ingen andre lag i Norge kan skilte med mer trofaste supportere enn Brann. Hadde Rosenborg, Viking eller Lillestrøm hatt tilsvarende motgang i serien som det vi har opplevd gjennom snart fire tiår, hadde klubbene vært glemt og stort sett bare hatt menigheten på tribunen. Samt en del onkler og tanter.

Tilslutt kan det forresten nevnes et argument som gjør at vi fortsatt kan kalle oss et topplag: Brann har siden 1960 aldri vært dårligere enn nummer tre i den nest øverste divisjonen. Og det er det faktisk ingen andre lag i Norge som kan vise maken til. Så kanskje vi er et topplag allikevel?

Tor Henrik von der Ohe

B E R G E N S A V I S E N

– *Ingen kjenner Bergen som BA*

FOTBALL puben

Besøk fotballpuben og opplev stemningen sammen
med andre sportsinteresserte.

Vi sender direkte kamper fra England, og vi sender ellers sport av interesse.

Vi har gratis buss fra Fotballpuben til Branns hjemmekamper.

Ta også turen innom for et slag biljard.

Fotballpuben holder åpent mandag-torsdag kl. 09.00 — 02.00,
fredag — lørdag kl. 09.00 — 03.00, og
søndag kl. 13.00 — 02.00. Serveringen stenger én time tidligere.

TROKKERIET FUN PUB

Det er aldri så galt at ikke noen kan ha det verre...

"Alle" sier at Brann er en storklubb, en påstand alle disse "alle" vel har rett i. Brann har mange penger og mange supportere, det første kjennetegnet på en storklubb. En ting mangler dog, nemlig sportslig suksess. Det å være supporter av en storklubb uten sportslig suksess er en lite prisverdig situasjon å befinne seg i. Man setter nemlig listen svært høyt når man er supporter av en storklubb. Nedturene blir betydelig brattere enn om man er fan av en såkalt liten klubb. Alle kjenner Branns historie og vil erkjenne at de har vært med på en del slike bratte og smertefulle nedturer. De har kommet og... kommet i årevis, men fatt mot, vi er ikke alene om å være i denne situasjonen (som om det skulle være noen trøst...). Det finnes andre supportere "der ute" som, i likhet med oss, har blitt offer for flerfoldige smertefulle voldtekter av følelseslivet. Under følger tre klubber som har sørget for å åpne sine mange supporterers tårekanaler på full styrke mang en gang.

Hearts

Edinburgh-laget blir sett på som en storklubb i sitt hjemland. De har mange supportere som år etter år forventer sportslig suksess, forventninger som klubben aldri klarer å innfri. Vi må nesten 40 år tilbake for å finne sist gang Hearts også sportslig kunne kalle seg en storklubb. Siden den gang har Hearts-supporterne opplevd den ene nedturen etter den andre både i form av grufulle "oppløpsmisser" og frustrerende

Hearts har opplevd flere nedturer enn de fleste andre. Men her har de faktisk vunnet noe.

dårlige lag. Det kan ikke være særlig gøy å se alskens småklubber som Raith Rovers, St Mirren, Partick Thistle og Kilmarnock stikke av med trofeer i ny og ne, mens en selv driter seg ut hver gang en ligger an til store ting.

Sist gang Hearts vant den skotske ligaen var i 1960. Siden den gang har storklubben Hearts kun kjempet om gullet to ganger! Den første gangen var i 1965. Den gang møttes Hearts og Kilmarnock i en ren seriefinale i siste serierunde. Hearts ville bli seriemester hvis de bare ikke tapte med to mål, noe de typisk nok gjorde. Kilmarnock vant 2-0 og ble seriemester på målgjennomsnitt! (Målgjennomsnitt = antall mål scoret delt på antall mål sluppet inn... eller var det omvendt?). Det bemerkelsesverdige er at Hearts ville blitt seriemester om man hadde praktisert det vanlige målforskjellsystemet vi har hatt i Norge i alle år. Etter sterk påvirkning fra Hearts gikk The Scottish League med på å bruke dette mer rettferdige systemet i fremtiden.

Andre gang Hearts kjempet om ligagull var i 1986. En runde før slutt ledet Hearts med fire poeng (to poeng for seier) på Celtic. Tabelltoeren hadde dog en kamp til gode så Celtic hadde fremdeles teoretiske muligheter til å fravriste Hearts et tilsynelatende sikkert ligagull. Til det trengtes to Celtic-seire med totalt seks mål og et Hearts-tap. Bare det at Hearts skulle tape sin kamp virket utenkelig. Klubben hadde spilt 31 kamper på rad uten tap og hadde vist sin suverenitet ved å også spille seg frem til FA-cupfinalen. For å ta det kort og greit: Celtic slo Motherwell 2-0 og St Mirren 5-0, mens Hearts tapte 2-0 for Dundee, noe man trygt kan kalle et bittert tap. Ikke bare tapte man for

første gang på over syv måneder, men Dundee's første scoring kom syv minutter før slutt! Hearts tapte altså ligagullet på målforskjell

(men hadde ironisk nok vunnet det på målgjennomsnitt...). For å gjøre vondt verre så tapte Hearts også cupfinalen for Aberdeen. Du snakker om nedtur!

Cupene har da heller ikke vært noen trøst for sulteforete Hearts-fans. Som sikkert noen vet vant Hearts den skotske FA-cupen forrige sesong (kanskje de har det bedre enn oss allikevel...), men det var da også deres første triumf siden ligacupgullet i 1963! Siden den gang har man hatt et utall bitre semifinale- og finaletap.

Deportivo La Coruna

Dette er klubben som muligens innehar den bitreste ligagullmissen noensinne! La Coruna hadde frem til 93/94-sesongen aldri vært i nærheten av å vinne den spanske ligaen. Denne sesongen satt imidlertid klubben tidlig standarden med glitrende spill og tabelledelse, en ledelse man holdt hele sesongen gjennom (i hvert fall nesten). Før siste serierunde hadde La Coruna et poeng mer enn toer Barcelona, et

Barca-lag som hadde vært vårens store formlag. Katalanerne hadde startet sesongen svakt, men hadde på vårsesongen tatt 38 av 42 mulige poeng!

Men uansett hvor bra Barcelona virket så kunne, og burde, La Coruna avgjøre på egenhånd. Alt de trengte å gjøre var å slå Valencia på hjemmebane. Ved pause så det da også relativt lyst ut. Barcelona lå under 2-1 mot Sevilla og selv om det stod 0-0 i La Corunas kamp hadde de hatt et såpass stort overtak at man bare ventet på at målene skulle dunkes inn i Valencia-buret. Slik skulle det ikke bli. Mens Barcelona snudde 1-2 til 5-2 spolerte La Coruna den ene kjempesjansen etter den andre. Det stod fremdeles 0-0 da klokken passerte 90 minutter, men på overtid brøt plutselig jubelen løs på Riazor Stadion. La Coruna hadde fått straffe, på overtid! Det tok faktisk flere minutter før dette ble tatt. Hjemmelagets faste straffetaker, Beбето, nektet nemlig å ta det. Stadion var allerede omgjort til en orgie i skrik og dans så man kan bare tenke seg hvilket press det må ha vært. Det var ikke bare Beбето som fikk kalde fotelanker. De andre stjernene med Manjarin og Donato i spissen ville heller ikke ta straffen, så oppgaven endte til slutt opp hos en ukjent jugoslav som jeg ikke en gang husker navnet på. Vel, han bommet. Med litt velvilje kan man faktisk omtale straffesparket som en trilleball rett på keeper. Det falt sikkert mange liter tårer i den spanske havnebyen den kvelden...

Året etter var La Coruna igjen med i gullkampen, men måtte nok en gang ta til takke med sølv etter å ha tapt den avgjørende "seriefinalen" mot Real Madrid tre runder før slutt. Siden har Deportivo La Coruna vært det de alltid har vært; en spansk middelmådighet. Men kanskje de får oppleve et sjeldent trofé i år? Etter tolv kamper ligger de bare to poeng bak lederlaget Mallorca...

Manchester City

Man City hadde sin storhetstid på 60- og 70-tallet. På denne tiden vant de både ligaen, FA-cupen, ligacupen og Cupvinnercupen. 80-tallet var imidlertid en nedtur for den gamle aristokraten med en av Europas mest trofaste tilhengerskarer. Etter noen år med heistilværelse mellom de to øverste divisjonene rykket de i 89 opp i Eliten med et av Englands mest lovende mannskaper. Det var et svært ungt

Dette laget spiller i engelsk andredivisjon, men følges fortsatt av 30.000 trofaste.

mannskap de hadde, men omtrent halve laget var på diverse ungdomslandslag. I flere engelske medier ble laget faktisk spådd til å bli 90-årenes lag i England (tydeligvis et dårlig omen; Crystal Palace ble i 79 spådd til å bli 80-årenes lag...) og spillere som Lake, Redmond, Hinchcliffe, I. Brightwell, D. Brighwell, Moulden, White og Michael Hughes ble alle sett på som kommende landslagsstjerner. (Bortsett fra Hinchcliffe og muligens Hughes, har noen hørt om disse i dag?).

Citys forventede opptur på 90-tallet startet da også brukbart. To femteplasser i 91 og 92 viste at det så absolutt var potensiale i det unge mannskapet. City-fansen hadde stor tro på en suksessrik fremtid, men etter en liten stopp i fremgangen i 93 (9.plass) fikk deres glimrende trener, Peter Reid, overraskende sparken. Han skal angivelig ha hatt et anstrengt forhold til den svært upopulære City-formannen Peter Swales. Det var på dette tidspunktet City begynte å falle sammen. Etter to sesonger i bunnstriden trakk Swales seg og overlot sjefsjobben til den gamle City-helten Francis Lee. Dette skiftet ble

veldig godt mottatt av fansen som så for seg forbedringer på alle punkter. Vel, det ble med drømmene for å si det mildt. Omtrent det første Lee gjorde var å ansette kompis og fiaskotrener Alan Ball. Det resulterte i nedrykk allerede første sesong (95/96).

Selv med Alan Ball (som har klart det utrolige å rykke ned med fire forskjellige klubber!) bak trenertømmene var City soleklare favoritter til opprykk sesongen etter. Kinkladze kunne klare opprykket nærmest alene mente man i City-kretser. Historien skulle vise at nedturen bare så vidt var begynt. En plass midt på tabellen ble etterfulgt av et bittert nedrykk til 2.divisjon i fjor. Også før årets sesong var City storfavoritter til opprykk, men etter 20 kamper ligger de ikke en gang på play-off plass. For å gjøre nedturen komplett har deres forhatte nabo, "ManUre", vunnet det som vinnes kan i engelsk fotball på 90-tallet.

Det kan altså ikke være lett å være City-fan for tiden, men ikke tro at fansen har sviktet klubben for det. Selv om de ikke engang lever opp til forventningene i 2.divisjon trekker laget opp mot 30.000 tilskuere til Maine Road nesten hver kamp. Og humoren har de definitivt beholdt. I fjor ble de kåret til Englands "kuuleste" fans av det glimrende magasinet Total Football, og kanskje med rette. Ingen har det nemlig morsommere enn City-fansen. Humorsangene florerer på Maine Road, sanger som ikke bare er rettet mot Man Utd, men også mot sin egen klubbs håpløse situasjon. Det er nettopp denne galgenhumoren som har gitt dem kultstatus i hjemlandet...

Rune Landquist

Eliteserien 1999

Br

Brann – Lillestrøm	11/4	Brann Stadion
Tromsø – Brann	18/4	Alfheim
Brann – Kongsvinger	23/4	Brann Stadion
Bodø/Glimt – Brann	2/5	Aspmyra
Brann – Vålerengen	9/5	Brann Stadion
Strømsgodset – Brann	13/5	Marienlyst
Brann – Molde	16/5	Brann Stadion
Brann – Skeid	24/5	Brann Stadion
Rosenborg – Brann	9/6	Lerkendal
Brann – Viking	13/6	Brann Stadion
Stabæk – Brann	16/6	Nadderud
Brann – Odd	20/6	Brann Stadion
Moss – Brann	27/6	Melløs
Lillestrøm – Brann	4/7	Åråsen
Brann – Tromsø	11/7	Brann Stadion
Kongsvinger – Brann	25/7	Gjemselund
Brann – Bodø/Glimt	1/8	Brann Stadion
Vålerengen – Brann	8/8	Bislet
Brann – Strømsgodset	15/8	Brann Stadion
Molde – Brann	22/8	Molde Stadion
Skeid – Brann	29/8	Ullevaal
Brann – Rosenborg	12/9	Brann Stadion
Viking – Brann	19/9	Stavanger Stadion
Brann – Stabæk	3/10	Brann Stadion
Odd – Brann	17/10	Falkum
Brann – Moss	24/10	Brann Stadion

Brann 1999

Wiken Enhet

Ung mann i nyfødt Brannrus

Noe av det mest bemerkelsesverdige med årets sesong er det store antallet mennesker som trofast har fulgt Brann hjemme og borte trass i mange og store sportslige nedturer. BSTs styre hadde med andre ord ingen lett jobb da årets supporterer skulle kåres. Den gjeve prisen gikk til slutt til en 17 år gammel gutt fra Landås med bare en bortekamp på baken før denne sesongen.

Da Erlend Fikse ble født, var det et år til Bergen skulle feire Branns siste trofe til nå. 1981-sesongen var over, og lille Erlend sprellet på Kvinnekliviken. Siden han tross alt er født i Bergen og oppvokst på Landås var det naturlig at han tidlig ble tatt med til Stadion, der han gikk på de store kampene fram til 1996-sesongen. Erlend var nå blitt 15 år, og syntes tiden var inne til å flytte fra Klokkesvingen til Store Stå. Det gjorde han også, og stilte seg opp midt på Store Stå for å være med og støtte laget i sitt hjerte. Erlends første bortetur kan muligens forklare det voldsomme engasjementet i år. For i fjor høst skulle Brann spille sesongens siste bortekamp mot Stabæk. Erlend kranglet med foreldrene for å få lov til å reise, og endelig kunne han dra på bortetur. Stabækturen ble en stor opplevelse. Ikke bare var kampen en fantastisk opplevelse, men også turen bortover og ikke minst hjem igjen var opplevelser man tar med seg for resten av livet.

Konfepenger og bijobb

Erlend har reist på de fleste av årets bortekamper. 13 turer er det blitt alt i alt gjennom årets sesong. – Det har jo kostet en del penger å reise på såpass mange kamper, sier Erlend, og da kom konfepengene godt med. I tillegg har jeg hatt en del jobber ved siden av skolen som har gjort det mulig å reise.

Erlend pendler for tiden til strilelandet der han går i klassen for Formgivningsfag på Knarvik Videregående skole. Framtidsmålet er nokså klart. – Jeg ønsker å arbeide med grafiske fag, og satser på å komme inn på førtrykk på Bergen yrkesskole neste år. Erlend er eneste gutt i en klasse med 14 elever, og får stadig vekk høre av jentene i klassen at han er gal. – Kanskje

Det finnes utallige sovebilder av Erlend. Forut for dette bildet har han drukket for mye melk i Stavanger, og sover hele veien hjem til Bergen.

er jeg litt gal som bruker så mye tid og penger på Brann. Det er ihvertfall uvanlig i mitt miljø å gjøre akkurat det. Årets sesong har vel kostet over 20.000 kroner, med Bodø-turen som den absolutt dyreste.

– Fortjente du å bli "Årets supporter"?

– Jeg vet ikke om det var helt fortjent. Det er kanskje andre som hadde fortjent det minst like mye som meg. Men jeg syntes jo det var gøy, og det er klart en motivasjon til å fortsette å reise på mye kamper.

Lei av bråk

Erlend har blitt en naturlig del av Brannmiljøet, og synes det er mange fine folk som er med i miljøet. – Det har

imidertid vært altfor mye bråk og tull i år, sier Erlend, og Brannsupporterne har fortsatt et langt stykke igjen. Vi har spesielt mye å gjøre på TIFO-fronten. Der savner jeg et initiativ fra BST for å danne en egen gruppe som bare jobber med visuelle ting rundt stadionarrangementene, og gjør dette mer variert enn det har vært i år.

Erlend holder seg mest sammen med de andre unge i Brannmiljøet. Det er ganske mange som er blitt veldig ivrige i løpet av de par siste sesongene, og mange av disse er på min egen alder. Det er mange av disse som har vært med og laget mange av de store flaggene og bannerne på Store Stå, men jeg har ikke vært involvert i disse, sier Erlend. Erlend har imidlertid ansvaret

for en av de mest populære uavhengige Brannsidene på Internett – Brannzine. På disse sidene lenker han opp presseomtale om Brann hver eneste dag, og legger ut bilder fra alle kampene han har vært på. Siden han er utrustet med digitalkamera kommer bildene ofte på nettet samme dag som kampen har vært spilt. Sidene har også rom for humor, noe ikke minst styremedlem Helge Sanden i BST har fått merke. Siden er også en av hjemmesidene for aksjonen mot engelsk fotball, en aksjon Erlend har vært med på siden starten. – Det er helt utrolig at folk i Bergen kan ha et tettere forhold til for eksempel Manchester United enn de har til Brann, og når bergensere stiller opp i kamper mellom Brann og engelske lag og heier på det engelske laget er det noe helt galt en eller annen plass. Det er også forferdelig at supporterklubben til et engelsk lag skal ha flere medlemmer i Norge enn alle de norske supporterklubbene tilsammen, sier Erlend

Framtidens Brann

– Jeg er alltid optimist foran en ny sesong, hevder Erlend. Jeg håper jo at vi tar gull neste år, men tror Rosenborg blir for sterke også i 1999. Vi har imidlertid en veldig bra stall, og jeg

For en gangs skyld alene på Store Stå.

synes ikke vi trenger å kjøpe inn nye spillere, sier gutten som har Svante Samuelsson som sin favorittspiller i Brann. – Det er virkelig sant at Svante ofrer alt for Brann. Ser du ham på kampene, ser du at drakten hans alltid er dritten etter kampen. Sammen med Roger og Arne Vidar står han for holdninger jeg gjerne skulle sett hos

hele laget. Det er i det hele tatt innsatsen til spillerne jeg er mest skuffet over i år. Vi har gode spillere men har tidvis hatt et dårlig lag, og vært veldig ustabile. Det tror jeg spillernes holdninger må ta mye av skylden for, avslutter han.

Tekst og foto: Per Arne Flatberg

– Jeg sitter aldri ned, sier Erlend., for anledningen inne i Hansasvingen.

IDRETTS BANKEN

Den norske Bank

Vi har mulighetene. Du har valget.

“Alt var bedre før”

Før var det alltid fullt på Stadion, uansett hvem Brann spilte mot.

Alt var bedre før, sies det. Spesielt Brann var det. I hvert fall da Kniksen og Pesen spilte. Den gang Brann vant serien det ene året etter det andre. (Selv om det visstnok ble med de to årene). Den gang Brann alltid vant 8-1. Både når Skeid, Frigg, Greåker og Lisleby stod på motsatt banehalvdel. For det var det de gjorde! De stod! Og så på ! For Brann var best, og spillerne på 63-laget hadde gått rett inn på dagens Brann-lag. Selv om de nå er blitt 60 år gamle.

Kniksen var driblekongen. Bedre enn Pelle fra Brasil. Bedre enn Anne fra Bjørkely. For Kniksen driblet og driblet. Han lurte alle. Til og med seg selv. Han løp rundt og rundt banen tre ganger – med ballen fastlimt på støvlene – og ingen kunne ta ballen fra ham. Selv ikke spillerne på Baune. Han spilte med bind foran øynene. Og ga ballen til Pesen som dundret ballen i krysset med en slik kraft at målet raste sammen. Helst fra 200 meters hold. Gjerne mer også ! Sânt ser man ikke lenger...

Og alle spillerne hadde vært fanebærere i Nordnes Bataljon. De var selvsagt mye bedre enn dagens spillere, selv om de jobbet 14 timer hver dag på

Blikkvalseverket. Ikke fikk de penger heller. Verken i Brann eller på Blikkvalseverket.

Det var noe eget å gå på fotballkamp den gangen. Det var 30.000 på hver eneste hjemmekamp. Og enda flere på treningene. Da Brann spilte mot Fredrikstad i semifinalen i 1961 stod det over 40.000 mennesker og så kampen fra Ulriken fordi Stadion var smekkefull. Og alle var med og sang “i kveld venter hele by’n seier over Lyn”. Ikke minst når Arne Bendixen dro i gang foran Store Stå. Det var en fantastisk stemning. Bedre enn på oppgjørene mellom Celtic og Rangers. Bedre enn på oppgjørene mellom Djerv og Trane. For alle gikk på kamp. Både lensmann og prest. Og når Brann scoret – og det gjorde de jo hele tiden – så kastet folk hattene i været av glede. Og så kledde de seg nakne. For det var helt andre tider den gangen.

Hvis Brann skulle finne på å slippe inn et sjeldent baklengsmål, klappet alle høflig for prestasjonen. Og ingen pep på motstanderen. Bortsett fra når Tom Lund kom på besøk. Men han var jo så god, så han fortjente det bare! Og det var jo tross alt på 70-tallet. Den gang da Brann vant serien og cupen hvert eneste år. Da var de gode da ! Steinar

Aase, for eksempel. Og Geiten ! Og for ikke å snakke om Helge Karlsen som var nesten like god som Franz Beckenbauer ! Han driblet seg nedover sidelinjen mens Bilsen fortalte vitser til de 25.000 tilskuerne som kom hver eneste gang.

Hjemmekampene gikk mandag kl. 19, og det var alltid flomlys og pøsregn – og så sinnsykt trangt på tribunen at mange var redde for at det skulle bli barn av det. For alle gikk jo nakne på fotballkamp den gangen. Da slapp de problemet med våte klær. Og alle var drita fulle. I hvert fall spillerne. For de fikk jo en dram av Bill Elliot før kampen. Og så kikket de på blåfilm i pausen. Nei, det var tider det...

Alexander Osdal

Mørkt, kaldt og fem måneder til seriestart...

I skrivende stund er knappe to av seks nitriste, fotballfrie måneder unnagjort. Terminlisten for neste sesong er kommet, spillerstallen begynner å ta form, seriestarten skimtes så vidt i det fjerne. Likevel er det ennå nesten fire lange, mørke måneder som må fylles med et eller annet for å få tiden til å gå. Den 12. Mann har sjekket ut noen av alternativene.

Det skal i sannhetens navn sies at de siste kampene i årets sesong neppe går inn i historien som spektakulære, nervepirrende eller velspilte. Med litt velvilje kan man strekke seg til å kalle dem uinteressante. Sesongen var vel for de fleste over etter at både UEFA-cupen og Coca Cola-cupen var historie. Personlig så jeg på de siste kampene som et pliktløp, og på slutten var jeg så lei at jeg trodde gleden over å gå på Stadion aldri skulle komme tilbake.

Men det er rart med det. Etter et par søndager hvor det nærmeste en kommer grønt gress, dårlige langskudd og elektrisk stemning er Knut Theodor Gleditschs søvn-dyssende kommentarer fra italiensk Serie A, kjenner en lengselen etter fulle tribuner og halsbrekkende Moen-klareringer komme krypende. Arbeiderbladet og BT leses med lupe for å se om Brann har nok en finne i kikkerten, eller om nye Pesen-krum-spring fører til at vi likevel ikke får ståplasser i Klokkesvingen. Man legger søndags-turen, tilsynelatende tilfeldig, oppover i Inndalsveien, slik at en kanskje får et lite glimt av den nye tribunen, eller i hvert fall ser toppen på de ensomme lysmastene i andre enden av Stadion. Likevel, det blir bare magre substitutter for fullsatte tribuner, gnistrende Helstad-scoringer og unison Stadionjubel. Man kan bli manisk depressiv av mindre. Og man blir faktisk lei av å se den siste Brannvideoen et par ganger for dagen, tro meg. Så hva skal man da finne på for å gjøre ventetiden kortere?

Damehåndball – bare for Pingler?

Undertegnede har de siste ukene gjort tapre og dristige feltstudier rundt om kring i det bergenske idrettsliv. Så fryktelig mye å ta for seg er det jo ikke, men i enkelte idretter ligger vi faktisk i Norgestoppen. Blant annet gjør vi det i håndball. Driftige sjeler med bilselger Kristian Jäger i spissen og DnB-sjef Jacob Lund i ryggen har i løpet av relativt kort tid skapt et topplag i Bergen. Tertnes har i løpet av få år blitt det kanskje mest spennende laget i håndball-Norge, ved siden av Bækkelaget. Og nettopp Bækkelaget var motstander da undertegnede, sammen

Mette Davidsen er en av Tertnes' stjerner.

med en håndfull andre BST-sjeler, tok turen til Haukelandshallen for å bibvåne kvartfinalen i NM for kvinner. Håndball kjente vi stort sett fra tv-skjermen, og vi var spent på om dette kunne være det rette tiltaket for å få vinteren til å gå fortore. Det viste seg at så ikke var tilfelle. Nå valgte vi sannsynligvis den verste kampen til testprosjektet vårt. Tertnes ble overkjørt etter alle kunstens regler, og sjelden har vel en håndfull Oslo-småtøser pisset så grundig på Bergens ære. Likevel skal Tertnes-jentene få en sjanse til. De ligger tross alt på medaljeplass, og god kvinnehåndball kan faktisk være riktig så underholdende. Og skjærer det seg sportslig er det likevel mye pent å se ellers, uten at jeg skal utbrodere akkurat det her... Det som skuffet mest var likevel publikum. Vi var blitt forespeilet et trøkk utenom det vanlige. Tusenvis av sjåvinistiske bergenspatrioter som skulle blåse østlendingene av parketten. Erkefienden fra Oslo på motsatt banehalvdel, "hatspillere" som Anja Andersen og Cecilie Leganger, og ikke minst storkjeftede Frode Kyvåg på benken. Alt lå til rette for elektrisk stemning og utpsyking av motstanderne. Men Store Stå-legenden Erik Hanøy klarte ikke å tenne publikum. Cecilie og Anja fikk herje vilt, Bækkelaget fikk gjøre som de ville med Bergen sine jenter. Uten at publikum så ut til å bry seg. Selv med halve BST-styret, hele "Uten mål og Mening"-redaksjonen og deler av

Nymarkgjengen ringside, ble det tamt. Tenk på hva Store Stå kunne fått til i den gode akustikken i Haukelandshallen. Motstanderen ville vært psykisk knekt før kampen kom i gang. Anja og Cecilie ville nektet å spille i Bergen igjen. Hvis det hadde vært av interesse. Det er det nok ikke. Dame-håndball kan nok være OK avveksling, men likevel ville vinteren vært like lang, kald og kjedelig. Og seriestarten like langt unna.

Gjennom isen og rett til bunns

For mange år siden var det fem tusen tilskuere i Badekaret, topp hockey og sagnomsust atmosfære når Djerv spilte østlandslagene på ræv. Siden har det vært langt mellom høydepunktene på Slettebakken. Riktignok var vi en ganske stor gjeng som tok turen fra Stadion til Bergenshallen for å se Djerv, Bergen/Djerv, BIK, eller hva de nå het, sine kamper. Til tider kunne det være riktig så god stemning i den intime hallen. Særlig bra trøkk var det når hjelmene og hanskene ble kastet, og knytt-neveslagene haglet. Vi gikk imidlertid fort lei, og det ble slutt på hockey for vår del. Tilbake ble en liten,

Dette er ikke William Steinsland i Bergenshallen, men derimot Wayne Gretzky.

ihuga gjeng. De såkalte "Lille Sitt" skal etter sigende fortsatt være fast inventar på Bergen Flyers sine kamper. Resten er

også som før – dårlig spill, administrativt og økonomisk rot, middelmådige svenskeimporter (som Brannsupporter opplever jeg et aldri så lite dejå vu når jeg skriver dette...). Får de sving på køllene igjen og karrer seg opp i eliten kommer i hvert fall jeg tilbake. Søndagskvelder med full hall og Vålerengen, Trondheim eller Viking på motsatt halvdel ville hjulpet betraktelig på fotballabstinensene. Men det blir ikke denne vinteren...

Det var en gang...

...spennende, interessant og morsomt å følge med på engelsk fotball. De andre landenes ligaer var på en måte kjedelige og uengasjerende. Det er de enda. Det nye er imidlertid at engelsk fotball er blitt like fordømt uinteressant. I hvert fall Premier League. Det er kanskje ikke så rart, tatt i betraktning at brorparten av spillerne der kommer fra nettopp disse andre, lite spennende ligaene!

Tippekampen var en gang en institusjon. I dag virker det flaut og patetisk, men jeg må kripe til korset å si at jeg hver lørdag ettermiddag trakk på meg den røde Liverpooldrakten, åpnet chipsposen og danderte tippekupongene sirlig foran meg på bordet. Slik fikk jeg vinteren til å gå. Jeg så frem til tippekampen med en sitrende spenning i magen. Og plutselig dukket det jammen opp en cupkamp en onsdag ettermiddag også. Bak mikrofonen satt legender som Rolf Hovden, Arne Scheie og Øyvind Johnsen. Å se Liverpool møte Manchester United en lørdag ettermiddag i disse dager blir ikke det samme. Mest fordi det å se eks Rosenborgere som Bjørneby, Heggem, Kvarme og Leonardsen, for ikke å snakke om guttunger som Ole Gunnar Solskjær, boltre seg (noe de ikke alt for ofte gjør) på gressmatten, tar bort mye av glamouren og eksentrisiteten som en gang preget engelsk fotball. Hooliganismen forsvant, heldigvis vil de fleste si, langt på vei for noen år siden. Bivirkningen av tiltakene som ble satt inn mot dette uønskede fenomenet har ytterligere bidratt til å gjøre Premier League til et sirkus blottet for sjarme, sjel og ekte entusiasme. Supporterne er borte, stemningen er utvannet, og pengene styrer alt. Vi ser de samme trekkene her hjemme også, og liker det ikke.

Det siste nådestøtet fikk tippekampen og Premier League da tv-rettigighetene forsvant til Frankrike og Canal+. Aldri

om jeg betaler i dyre dommer for å se kjedelige primadonnaer fra Torino og Stryn spille dvask kontinental fotball akkompagnert av intetsigende kommentarer fra Haugen i Bua. Samme Haugen lirte forresten av seg et sjeldent gullkorn i forbindelse med en kamp mellom Leeds og West Ham: "West Ham hadde like mye å by på som en enarmet mann i VM i applaus". For min del kunne han gjerne utvidet påstanden til å gjelde alle lagene i den engelske toppserien. Jeg foretrekker heller å se engelsk førstedivisjon eller skotsk Premier League. Der har en tross alt klart å bevare noe av sjarmen. Dessuten er det (nesten) gratis – på TV4.

Nei, noe beroligende middel mens vi venter på seriestart blir aldri tippekampene fra England. Selvsagt tar jeg en sjelden tur på Champions eller Fotikken for å bivåne overføringen av en og annen kamp fra øyriket. Men det er mest for kosens del, og ikke minst for å innta en forfriskende halvliter. For det britiske ølet er tross alt like spennende fremdeles. Og hvis det er noen som lurar på hvor Liverpooldrakten min befinner seg, kan jeg berolige med at den fremdeles ligger et eller annet sted innerst i skapet. Etter å ha sett Hasund og Skjælåen kjempe som løver på Anfield en kveldsstund i fjor, forsvant Liverpoolinteressen over natten. Og det var egentlig på tide.

Kunstig og amerikansk – so what?

Basketball, eller kurvball som vi kalte det i min pure ungdom, er et amerikansk fenomen. Der borte går folk mann av huse når Chicago Bulls møter Los Angeles Lakers, og de beste spillerne tjener mer på en uke enn hva Cato Guntveit og Stefan Paldan gjør i løpet av hele karrieren. Det kan aldri bli det samme med 900 tilskuere og lokale skolegutter fra Fana, men Ulriken gjør i alle fall et ærlig forsøk. Og de lykkes faktisk svært så bra. En trener med mer stil, strengere kustus og et hardere stenansikt enn hva selv legenden Hallvar Thoresen kunne oppvise i sine glansdager, importerte spillere fra basketens hjemland som uten tvil hever nivået på laget, en ramme rundt kampen og en pauseunderholdning som får de patetiske straffespark-konkurransene mellom sponsorer i pausen på Stadion og den enda mer patetiske tøybylten Gullbrand til å fremstå som flaue og, ja nettopp, patetiske. Slikt blir det underholdning av. Og det gjør det ikke

akkurat verre at Ulriken i inneværende sesong er Norges desidert beste basketlag. Selv tok jeg turen til Haukelandshallen en onsdagskveld da Norges nummer to var motstander. Bærum ble knust til pinneved. Stemningen blant de knappe 1000 på tribunene var om ikke ekstatisk, så i hvert fall svært høy. Selvsagt foretrekker jeg å se Brann banke Molde 4-0 i kvartfinalen på Stadion, men jeg kommer garantert tilbake på Ulriken-kamp. Å se Calix Black finte motstanderne på ræv, nyte Pat Grabner fly høyt og dunke ballen i kurven over hodene på forundrede med- og motspillere, og ikke minst beundre David Swan når han kaster silkedressjakken i gulvet, hopper opp og ned og raser mot spillere og dommere er faktisk svært underholdende. Og betydelig mer givende enn å stirre inn i et punkt sånn cirka en halvmeter oppe på stueveggen, konstatere at snøen legger seg i gatene for noen dager, og trist tenke at det fremdeles er over 100 dager til ballen atter ruller vår vei på Stadions grønne gress. Jeg kommer gjerne tilbake. Og håper jeg får følge av flere lengtende Brannsupportere. For ikke å snakke om Harry Herstad. For

Chicago Bulls flyr høyt. Det gjør også Ulriken Eagles i den nypopulære sporten Kurvball. Moro i Haukelandshallen.

her har Brann mye å lære om den mye omtalte "totalopplevelsen"...

Bengt Magnus Dyrkorn

USA – Fotballens store u-land

Da NASL (North American Soccer League) gikk konkurs i 1984 etter 18 års virke var det lite som tydet på at fotball noensinne kom til å slå rot i USA igjen. Slik så det også ut i mange år. I en stor spørreundersøkelse på begynnelsen av 90-tallet kom fotball på 40.plass over idretter som var mest populære å være tilskuer til, bak mange snodige “idretter” som for eksempel Tractor Pulling!!?

Det bemerkelsesverdige er at fotball på samme tid ble kåret til den femte mest populære sporten å spille i USA (!), så man kan vel si at potensialet har vært der. Etter publikumssuksessen VM-94 fikk diverse ildsjeler og investorer stablet på bena nok en landsomfattende “foppalserie” (Major League Soccer) i 1996.

Major League Soccer

Som seg hør og bør har amerikanerne en litt annerledes serie enn hva vi europeere kan skilte med. MLS består av tolv lag som er delt inn i to grupper á seks lag (øst – vest). Lagene i samme gruppe møtes fire ganger, mens lagene i forskjellig gruppe møtes to ganger. Etter endt serie møtes de fire beste i hver gruppe til “best av tre kamper”-semifinale og finale. Vinnerne i hver gruppe møtes så i en finale på nøytral grunn. DC United fra Washington har vært den store klubben siden starten og ble MLS-vinner både i 96 og 97. DC United kom også til MLS-finalen i år, men måtte gi tapt mot Chicago Fire som vant 2-0 i Los Angeles. Akkurat som DC gjorde i 96, så vant Fire The Double i år. I 84 år har man hatt en landsomfattende cup kalt Open Cup. Interessen for denne cupen har tidligere lagt på nivå med nordmenns allmenne interesse for leirdueskyting. Etter MLS ble startet har denne cupen blitt ganske populær og årets finale trakk over 18.500 tilskuere.

Tilskuertallene i MLS har faktisk vært over forventet, og faktisk høyere enn hva NASL kunne skilte med. De to siste sesongene har snittet vært i overkant av 14.500, et tall som sannsynligvis vil stige med årene i og med medias økende interesse for “soccer”. Mye av årsaken til NASLs, om enn moderate,

suksess (og grunnen til at man gikk konkurs...) var at man betalte i dyre dommer for å få fotballstjerner som for eksempel Beckenbauer, Pelé, Neeskens, Cruyff og George Best til USA. I MLS må man ta til takke med “stjerner” som Etcheverry, Campos, Nowak, Kubik og Thomas Ravelli, noe som gjør at man ser ekstra positivt på den økte publikumsinteressen.

Hva med supporterne?

I USA er den typiske tribuneslitteren en person som sitter og skriker “Hurrah” hver gang et lag slår en homerun eller scorer en touchdown. Innimellom disse ropene sitter vedkommende og drikker øl og spiser popcorn, mens han preiker statistikk med sidemannen. Slik var det også i NASL, men tribunekulturen i MLS er i ferd med å bryte med vanlig amerikansk mønster. En av grunnene er nok at publikummet man ser på fotballkamper i USA i mye større grad enn i idretter som baseball og basketball utgjøres av immigranter.

De forskjellige supportergruppene i USA har et veldig bra forhold. Et par timer før hver kamp møtes de alltid til såkalte “tailgate parties” på den nærmeste parkeringsplassen. Her drikker man øl og spiser mat tilberedt på friluftsgriller. Det faktum at det er store kulturforskjeller blant supporterne gjør også sitt til at stemningen inne på Stadion blir litt spesiell. De fleste lagene har ikke bare en syngende gjeng, men ofte opp i tre-fire forskjellige grupperinger.

Supporterne til DC United er de som lager mest lyd i USA. På den avgjørende gruppefinalekampen i år var halve stadion med å synges i deler av kampen,

et publikum som totalt talte ca 21.500 individer. Den største syngende gjengen til DC kaller seg Screaming Eagles og er normalt opp mot 400 personer. De har også en spansksyngende gjeng som kaller seg Barra Brava og disse teller ca 300 mann. Det finnes også en mindre gruppe som stort sett holder seg til olé olé-rop og alskens instrumenter som trommer, fløyter, jakthorn, tamburiner og diverse rytmeinstrumenter. (Utrolig at man får inn slike ting når greier som flaggstenger og konfetti er forbudt!)

Chicago Fire

Branns navnebror, Fire, vant som nevnt The Double i år, noe som er litt av en bragd når man tenker på at klubben ikke eksisterte på denne tiden i fjor. I sin første MLS-sesong var klubben det tredje mest sette laget med et tilskuersnitt på ca 17.500. Stort sett amerikanere selvfølgelig, men Fire har også et stort mexicansk publikum. Av de syngende gjengene er Barn Burners størst med rundt 300 mann. Blant de andre lett hørbare gjengene kan nevnes den forholdsvis store kontingenten polakker som frekventerer Fires kamper. De kaller seg Polish Hooligans og er som oftest ca 100 mann. De synger for det meste på polsk og er definitivt blant de “ville” innslagene på amerikanske arenaer. Fire har også en liten gruppe brasilianere som underholder med sambarytmer på kampene...

Los Angeles Galaxy og New England Revolution er to andre klubber med brukbart trøkk på tribunene, stort sett i regi av gjengene Ultras Galacticos og Galaxians (LA) og Midnight Riders (NE). Dette er for øvrig klubbene som

hadde høyest tilskuersnitt i år (LA – ca 21.800, NE – ca 19.200). Spesielt en Galaxy-kamp er en “øredøvende” opplevelse, mye takket være at man opplever flere trommeslagere enn en viss junihelg i Roskilde...

Statistikere av rang

Amerikanske sportsfans er ekstremt opptatt av statistikk. Her i Europa nøyer man seg stort sett med statistikker av typen “toppscorerliste”, “flest målgivende pasninger” og gjerne “formtabel”. I USA fører man utførlig statistikk om alt fra hvilken keeper som har flest utboksinger til hvilke spillere som har flest målgivende pasninger som var avgjørende for kamputfallet!! Listene er endeløse, og slik er det i samtlige idretter i USA.

Tette bånd

Noe svært positivt ved det å være fotballsupporter i USA er at sportens “viktigste” personer ser på deg som mer enn en inntektskilde. Dagen før årets MLS-finale ble det arrangert en “Supporters Summit” i regi av de styrende organer i US Soccer og MLS. Representanter fra samtlige supporterorganisasjoner var invitert til

Los Angeles for å fremlegge sine synspunkter på hvordan ligaen blir styrt og hva som bør forbedres. Bare det at de gidder å høre på supporterne karakteriseres som unikt i USA, men nå virker det som om fotball i USA er en mer “personlig” sport enn hva amerikanere generelt (og vi!) er vant til. Da Chicago Fire vant MLS-finalen arrangerte klubben en stor bankett hvor samtlige Fire-fans var velkommen. (Ca 200 Fire-fans reiste organisert til Los Angeles for MLS-finalen, en finale som for øvrig trakk hele 51.000 tilskuere).

Fanziner

Fanziner er ikke særlig utbredt i USA enda, men det kommer nok med årene. Den eneste undertegnede har fått tak i heter “The Match” og er snekret i hop av en fangruppe som kaller seg Pyromaniacs, en av mange Fire-grupperinger. Fanzinen legger stor vekt på intervjuer og humor. Chicago Fires speaker får også “kjørt seg” litt, forståelig nok. Hvem ønsker en speaker som prøver å selge sesongkort hvert kvarter og skriker “Good play” hver gang Fire har en sjanse. Sistesiden er viet litt morsom harselering av

amerikanernes overdrevne statistikkbruk. To utgivelser har man kommet ut med og disse er absolutt verd en titt, selv om ikke alt er like interessant.

For info om amerikanske fanziner: <http://www.illyria.com/fanzine.html>

Rune Landquist

Sagt av Davy:

Kampen i 78 var kampen mellom to kulturer. Vår kultur tapte.

Etter 1976 har jeg ment at retten til å spille cupfinale burde være retten til å møte Brann.

Så til lilleputtbyen ved Nidelvens skitne utløp.

Eg e'kkje fra Norge – eg é fra Bergen

Ikke fra Bergen, men Bergenser allikevel: Stefan Paldan. Foto: Per Arne Flatberg

Det har den siste tiden blitt fokusert mye på antall utlendinger i vår kjære sportsklubb. Blant de mange kritiske røster har særlig Bjørn Hansen utmerket seg i negativ retning. Men er det egentlig noe nytt i dette? Spiller man på Brann uten å være bergenser er man per definisjon utlending. Slik har det alltid vært, og slik vil det alltid være. Er man ikke bergenser, så får man se til å bli det! Eller finne seg en annen klubb å spille for!

Det er dessverre et trist faktum at Bergen ikke lenger utvikler store fotballspillere i hopetall. Skal man tro foreldregenerasjonen har det vært slik siden 1963, men så ille er det ikke. Og noen talenter dukker det da opp – Alex Valencia og Morten Kolseth for å nevne noen. Dessuten er det ikke slik at Brann bare er Bergen sitt lag lenger. De tidene da man spyttet etter strilene på Torget er forbi. Større økonomisk frihet, mer tid og bedre kommunikasjonsmuligheter har gjort Brann til hele Hordalandsregionens lag. Slik skal det være. Dette har dessuten medført at Branns rekrutteringsområde er utvidet tilsvarende. Således blir det feil å snakke om ti trøndere på Rosenborg og to

bergensere på Brann. “Trøndere” referer til både Nord- og Sør-Trøndelag. Da må man i rettferdighetens navn øke perspektivene til å gjelde hele regionen også når en snakker om Brann. I distriktene rundt Bergen utvikles det av mange grunner flere talenter enn i Bergen. Teller vi lokale spillere på startoppstillingen i siste seriekamp i år kommer vi til seks spillere. Resten er utlendinger: Én nordlending, én østlending, én rogalending og to svensker. Sammenlignet med RBK er dette faktisk ikke så ille.

Alt var så mye bedre før

Selvsagt ønsker enhver Brannsupporter seg et lag bestående av elleve bergensere, hvorav de fleste er i landslagsklasse. Slik vi så altfor ofte blir påminnet om at det var i 1963. Dessuten bør hele trenerstaben komme fra byen mellom de syv fjell. Dette er en utopisk ønskedrøm. Som nevnt vokser ikke slike spillere på trær, og da må vi ta til takke med hva vi får. For mitt og de fleste andres vedkommende blir det da revne likegyldig om spilleren kommer fra Oslo, Kvinesdal eller Helsingfors. Jeg vil faktisk foretrekke finner fremfor østlendinger. Det er viktig å huske at

selv om vi kan bli panegyrisk i vår hyllest av enkeltspillere, er det laget, drakten og fenomenet Brann vi elsker. Enkeltspillere kommer og går. BRANN og supporterne består. Drømmen om gull og heder til vårt elskede SK Brann er nemlig mye mer realistisk enn drømmen om et storlag utelukkende bestående av lokale talenter. Så får heller Bjørn Hansen i all sin skinnhellighet bekymre seg for hva dette har å si for det norske landslaget. Alle som har et nært forhold til klubben vår har ett stort felles mål – at vi skal bli best i landet. Skal vi da liksom bry oss om at dette kanskje ikke er gunstig for det norske landslaget? Selvsagt ikke! **Ekte bergensere snakker ikke nødvendigvis Bergensk** Likevel bør det være noen minstekrav til “innvandrerne” som ikler seg den smukke, røde drakten. De bør kunne tilpasse seg det bergenske lynnet. De bør se på Brann som noe av det ypperste en fotballspiller kan oppnå. De bør ha et ønske om å lykkes i byen og klubben, og bli her i mange år. Slik at de etter hvert faktisk blir bergensere. Om ikke ektefødte, så i hvert fall naturaliserte. Slik Arne Møller er blitt det. Slik Sten Glenn Håberg er blitt det. Og slik tidligere ordfører Bengt Martin

Olsen er blitt det. Dette er nemlig den altavgjørende for-skjellen på stygg nasjonalisme og stolt bergensk patriotisme – liker en byen og gir høylydt uttrykk for det, trykker vi deg til brystet. Vi bergensere har nemlig ingen innvandringskvoter!

Dette er faktisk ytterst viktige faktorer. Skal Brann lykkes, og skal Brann opprettholde ryet som Norges mest attraktive og spennende klubb, er man avhengig av å bevare sjelen og identiteten. Og når man da må ty til import av spillere over en lav sko, bør disse kjøpes med disse retningslinjene i bakhodet. Spillere som ikke passer inn i byen vår, og som rynker på nesen av å bli naturaliserte bergensere trenger vi ikke. Det samme gjelder selvsagt for trenere og ledere. Skal lokalpatriotismen og identiteten overleve – og det MÅ den skal Brann bli best – er dette en filosofi ledelsen på Stadion må følge. La oss folde hendene og be om at de gjør det!

Svante ofrer alt for Bergen og Brann. Ære være ham for det selv om han er utlending.

BA

B E R G E N S A V I S E N

– *Ingen kjenner Bergen som BA*

Puben “The Kingfisher”, Rotherham

Nå lurer du sikkert på hva puben “The Kingfisher”, Rotherham har med Brann og Brannsupportere og gjøre? Vel, tenk deg at du er på togreise i England og en dag ankommer du Rotherham. I det du kommer ut fra jernbanestasjonen ser du til venstre og du får øye på puben “The Phoenix”. Du går forbi denne på høyre side, forsetter rett frem og under en undergang. Når du så kommer ut på den andre siden holder du til venstre hele veien til du kommer til ett hus og på huset står det “The Kingfisher”.

Du går inn og på en av barkrakkene sitter der en mann i Brann 1963 drakt (og drikker bitter øl av et Hansa “Fotballpuben”-glass!!!) og snakker med en kar med Brannskjerf rundt halsen. Du går over til bardisken og der står en mann bak disken og drikker av Brannkrus. OK, skjønner du nå hva “The Kingfisher” i Rotherham har å gjøre med Brann.

Nå sier vi ikke at du alltid treffer folk inne på “The Kingfisher” som sitter i ovennevnte utstyr, men undertegnede har vært der flere ganger og det er jo ikke til å stikke under en stol at vi har en finger med i spillet. Vi hadde oss en tur over siste torsdag i november og vi hadde avtalt å møte Bob Crosby og Tony Bannigan, to av de få engelske medlemmer av BST å møte oss der.

*** (Men før Bob dukker opp kommer ett annet medlem av BST inn, Tony Bannigan, og vi blir stående en stund og snakke med ham. Så kommer Bob, iført sin “Vestlandets konger” T-skjorte.) ***

– Hvordan begynte det hele, Bob?

– I fjor sommer hadde Tony og jeg bestemt oss for en tur til Norge, sier Bob der han sitter iført sin “Vestlandets konger” T-skjorte. -Jeg er med på en mailingliste og jeg oppdaget at der var to nordmenn med på listen, så jeg sendte en mail til begge hvor jeg lurte på om de kunne fortelle meg litt om Norge og jeg nevnte også at vi ville reise via Bergen med fergen fra Newcastle. Bjarte svarte tilbake og fortalte at han bodde i Bergen og spurte om vi ikke kunne møtes samme dag som vi ankom Bergen, da det var enklere for ham å fortelle om Norge “face-to-face” enn å skrive en lengre mail om temaet. Så søndag kveld møtte vi han og broren, Kjell-Morten, på “Fotballpuben” og de fortalte oss en masse om Brann og Norge, definitivt mest om Brann.

– Fikk dere med dere noen Brann-kamper, Tony?

– Ja, selvfølgelig fortalte de oss at Brann skulle spille cupkamp mot VIF om torsdagen i Oslo og det passet veldig bra inn på den ruten vi hadde planlagt. Og det jeg husker best i fra den kampen (utenom at Brann tapte 3-0) var at i pausen kom der en Vålerengen-

Bak fra venstre: Richard og Bob. Foran: Tony.

supporter over til Brann-fansen som vi stod sammen med, og viftet med ett stort VIF-flagg opp iblant Brannfansen. Hadde noe slikt skjedd i England hadde det virkelig blitt bråk. Ja, jeg tør ikke tenke på konsekvensene engang, sier han mens han rister på hodet.

Bob og Tony har nå lyst å vise oss litt av Rotherham utenfor “The Kingfisher” og midt i Rotherhams gater, uten forvarsel fyrer Tony i gang med “SK, SK Brann, SK Brann... hm, ikke verst. Litt verre blir det når Bob plutselig finner ut at han også vil vise sitt engasjement og prøver med den gode gamle Brannsang, men det går litt skeis: “Byen er Bergen og Bergen e Brann.”

Tja, det var nå ett godt forsøk. Etter en times tid er vi tilbake på “The Kingfisher” og den første vi møter er Richard, Rotherham-supporteren, og vi overrekker han ett Brannskjerf. Rotherham United spiller i 3. divisjon og om de noen gang kommer til å vinne noe er vel heller tvilsomt, men Richard var allikevel på samtlige kamper i fjorårs-sesongen, både hjemme og borte, cup som serie.

– Greit nok at vi holder med Brann som ikke har vunnet noe siden 1982, men Brann har nå tross alt en sjanse til å vinne noe. Hva er det som gjør at du er så trofast ovenfor Rotherham United?

spør vi han. – Det dreier seg om følelser. Jeg vet innerst inne at Rotherham aldri kommer til å vinne cup eller serie. Jeg har fulgt Rotherham United hele midt liv og hører til her. Etter det jeg har forstått fra dere, så vet dere hvordan det er å ha fulgt ett lag i mange år. Drømmen min er å få oppleve Rotherham United slå ett Premier League-lag i cupen, ja bare det å få spille mot ett. Det å slå noen av topplagene i divisjonen er også store øyeblikk for meg. Men egentlig handler det om samhörighet og identitet. Og det å få lov å støtte laget mitt i tykt og tynt.

– Vi har hørt om en spesiell van som du har og som benyttes på bortekamper?

– Ja, det stemmer, sier han latterfull. – I den har jeg plass til 10 personer og til enkelte bortekamper er den fullbooket på forhånd. Plassfordelingen er som på fly og man får tildelt en plass på forhånd, som for eksempel 3. rad vindu eller 2. rad midtgang.

– Og nå skal du følge ivrig med Brann også? sier vi med en humoristisk undertone. – Han blir alvorlig i blikket og sier: Ja, definitivt. Jeg har jo hørt mye om Brann fra dere to og Brann virker som en meget spesiell klubb, en klubb man kan bli glad i og så langt det lar seg gjøre så vil jeg nok følge med. Nå

skriver jo ikke akkurat engelske aviser så mye om norsk fotball, men jeg får vel høre om hvordan det går av Bob.

Og selv om vi forsøker å si at vi forstår at han egentlig ikke bryr seg, så insisterer han på at vi må tro han når han sier det. Og vi gjør det, for han vet hva fotball dreier seg om!!!

Neste dag skal vi til Halifax for å se Halifax mot Mansfield. Halifax er ca. en times kjøring fra Rotherham og Bob kjører. På veien plukker vi opp hans sønn, Andrew, som er 16 år og når vi overrekker også han ett Brannskjerf og en Brann-lommelykt takker han så mye for det. Han sier at han har hørt om Brann av sin far og at han allerede neste dag gleder seg til å bruke skjerfet på skolen.

Det er for dyrt å se Premier League

Vel framme i Halifax går vi innom på "The Three Pigeons" hvor vi møter Rod, en av Bobs kompiser. Rod møtte vi på "The Kingfisher" på vår forrige tur og for mange år siden var han sesongkortinnehaver på Leeds hjemmebane, Elland Road. Han har nå vært på samtlige av de 93 banene i den profesjonelle ligaen i England og nå har han begynt å dekke banene i divisjonen under, Conference League.

– Hvorfor?, spør vi han. – Da ungene vokste opp og begynte å mase på at de også ville være med på hver eneste Leeds-kamp, fant jeg ut at det ble for dyrt. Dessverre var der ikke noe rabatt for barn på Elland Road og derfor tok jeg heller med min kone og ungene på fotballkamper i lavere divisjoner siden billettene til de kampene er billigere. Og tilslutt hadde jeg alle banene og nå holder jeg på med Conference League.

– Det var altså billett nivået som ble for høyt? – Ja, men jeg koser meg som bare det. Men det er jo synd at En ikke lenger skal ha råd til å gå på en Premier League kamp sammen med familien lenger, avslutter han og vi er så enig så enig med han.

Her vil vi legge til at dette er noe vi håper Branns ledelse også leser. Ikke bygg ut Stadion uten muligheter for barna/barnefamilier. La også de få muligheten til å få oppleve Brann Stadion slik vi fikk da vi var yngre. Derfor er det ekstra viktig at dere ser på mulighetene for en del av tribunen som ståplass og hvor det er litt billigere å komme inn.

Bak fra venstre: Richard, Bob og Tony. Foran Bjarte og Kjell Morten.

"Gloryhunters" fra Rotherham?

På vei hjem etter kampen kommer vi med ett siste avsluttende spørsmål til Bob: – I og ned at du begynte å holde med Brann i 1997, den beste sesongen på over 20 år, er det da rett å kalle deg "gloryhunter"? (Medgangssupporter)

Han ler og sier: -Jeg er Middlesbrough-supporter og følger Rotherham United (og nå også Brann). Kan du da kalle meg for "gloryhunter"? spør han tilbake og vi skjønner hva han mener.

Tilbake til "The Kingfisher" blir Bob og Andrew med en kort tur innom før det er på tide til å si adjø for denne

gang. Vi vet at allerede på neste tur vil vi nok havne her igjen og treffe våre etter hvert gode fotballvenner. Folk som forstår hva fotball er og som liker å snakke om temaet. Og skulle dere havne innom på "The Kingfisher" i Rotherham en gang, så spør etter eller Bob Crosby eller Richard og dere vil bli tatt meget godt imot. Og hvis dere i tillegg spanderer noen "pints" på de, så kan dere snakke om Brann og fotball resten av kvelden. Bare husk at dere er gjester og oppfør dere der etter. God tur!!!

Bjarte og Kjell Morten Hjartøy

Vet du hvem Steve Gibson er?

Steve Gibson er en av Storbritannias rikeste menn, styreformann i Middlesbrough Football Club og han har også aksemajoriteten i klubben. Lørdag 28. november var vi på Middlesbrough Supporters South fest i London og Steve Gibson var tilstede sammen med ca. 200 supportere. Vi hadde en lengre samtale med han, hvor blant annet han fikk se programblad fra Brann – Middlesbrough i 75 og 76, noe han var veldig imponert over. Men mest av alt ble han imponert av "den 12. mann" og da han fikk overrakt de 3 siste numrene av bladet, takket han vel imot de og sa på eget initiativ at han skulle få de oversatt. Det som imponerte undertegnede mest den kvelden var da Steve Gibson gikk på scenen og svarte på spørsmål fra supporterne. Ikke store avstanden mellom styre og supporterne der, nei.

Vi hadde også med oss ca. 40 eksemplarer av "den 12. mann" ordet som gikk igjen hos alle som kikket gjennom det eller som tok det med seg hjem var: imponerende. Selv om de ikke skjønnte hva som stod der var de mektig imponert over layouten og bildene og vi er sikker på at hvis vi hadde hatt 150-200 blader med oss, så hadde alle forsvunnet den kvelden.

MEDLEMSFORDELER 1998

10% rabatt på alle klær
hos Original Levi's Store
på Torgallmenningen

10% rabatt på alle varer
hos Twisted i
Nygårdsgaten

AKERS MIC

20% rabatt på nye CDer,
10% rabatt på
multimedia hos Akers
Mic i Bergen

Videoleie: 20 kroner for
gamle filmer og 40 kroner
for nye i alle Forum Video-
butikkene

10% rabatt på alle BA-
abonnement

TOPS

20% rabatt hos TOPS
frisør i Christies gate

Tallenes tale

Brødrene Kjell Morten og Bjarte Hjørtøy er statistikkfreaker på sin hals. den 12. mann har bedt dem sette sammen de uunnværlige tallene fra sesongen 1998.

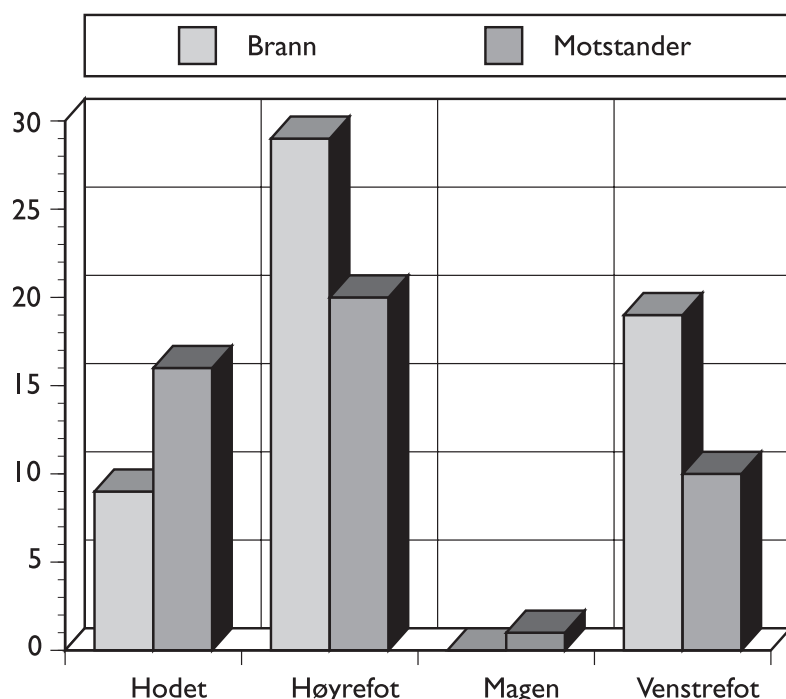
Pasningsleggere

Målscorene er viktig, men noen må legge pasningen også. Årets store målgivende spiller er, uventet nok, Svante. Hatten av for deg, Svante! Og, Geddi: Øv litt på innleggene i vinter!

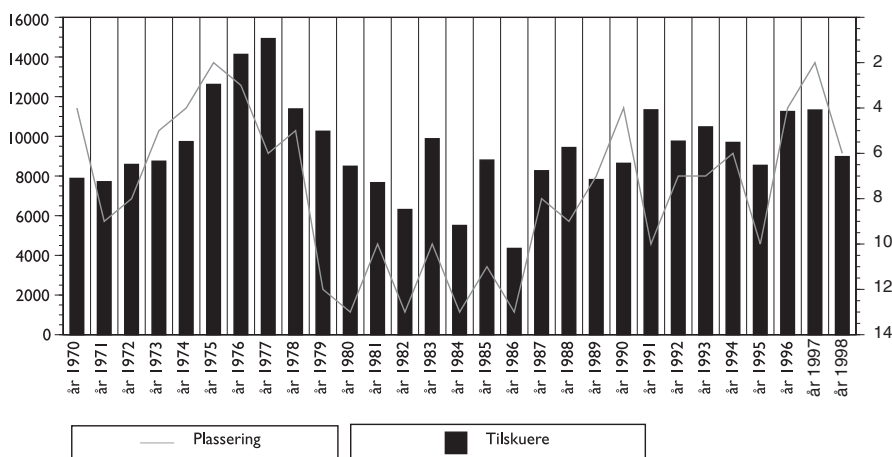
Svante Samuelsson	7
Stefan Paldan	6
Raymond Kvisvik	5
Kjetil Løvvik	4
Thorstein Helstad	3
Jan Ove Pedersen	3
Cato Gunntveit	3
Mons Ivar Mjelde	2
Lars Bakkerud	1
Geirmund Brendesæther	1
Geir Hasund	1
Arne Vidar Moen	1

Når kom målene?

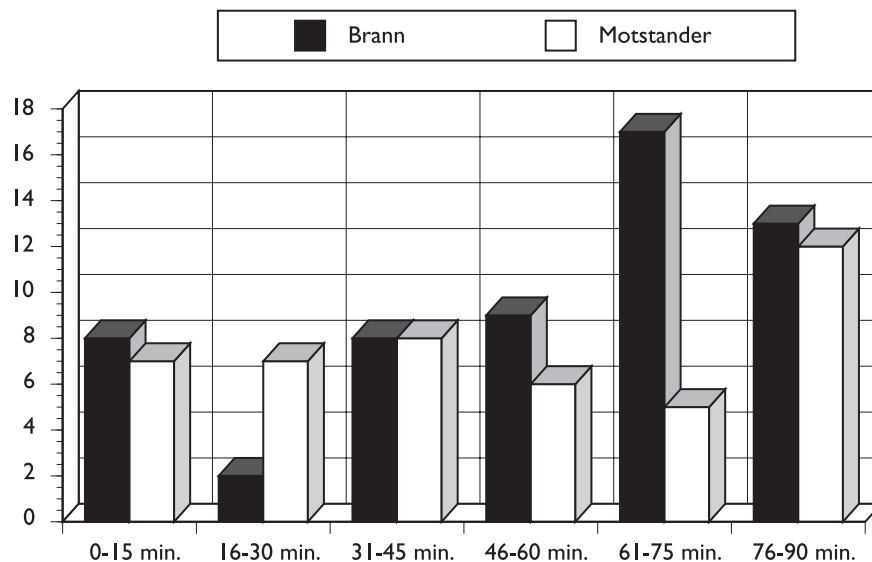
Noen lag scorer mye på bestemte tidspunkt av kampen. Mens Brann slipper inn nokså jevnt med mål kampen gjennom (Men litt ekstra på slutten), ser det ut til at guttene virkelig våkner til liv og begynner å putte når det er halvtimen igjen.

Utvikling av tilskuertall

Ikke uventet er det en viss sammenheng mellom tilskuertall og tabellplasseringen til Brann. Den grå streken viser vår tabellplassering, mens de sorte søylene viser tilskuertallet.

Hvilke kroppsdeler?

Branns spill er blitt beskyldt for å være stereotypet i år. Mens en spiller som Geir Hasund scoret med fem forskjellige kroppsdeler i 1995, var det bare tre kroppsdeler i bruk ved scoringer i år. Det er også lett å observere at langskuddene bemerket seg med sitt fravær i år, som følgende oversikt over hvor målene ble scoret viser:

	Brann	Motstander
Innenfor 5-meter	17	16
5-11 meters hold	22	14
11-16 meters hold	8	7
Utenfor 16-meter	3	8
Straffe	7	2
Totalt	57	47

Polarhelten ble årets Brannspiller

Det hele startet som en middels skrekkefilm. Branns vårsesong er blant de verste i manns minne. Etter et dusin fotballkamper og jumboplass i tippeligaen kom omslaget. Brann reiste seg og isolert sett, som en viss herre med bart ville sagt, var høstens tippeliga en slager i verdens vakreste by. Brann Suporter Team har kåret redningsmannen Arne Vidar Moen til årets Brannspiller. Den 12. Mann har møtt verdens nordligste tippeligakaptein.

Årets sesong.

-Vi skulle gjerne gitt Brann og Bergen en høyere plassering enn det vi klarte, men tross alt hadde vi en god høst. Utgangspunktet var ganske dystert etter halvspilt sesong. Vi kunne risikert å rykke ned, sier Moen. Han synes det er hyggelig at fansen har kåret han til årets spiller, men mener selv at det var god lagånd som førte til omslaget i årets tippeliga.

Arne Vidar vil ikke selv si at han er en av de som reddet Brann. -Det er mulig at min framtrede på banen har

påvirket folks oppfatninger. Arne Vidar er ikke akkurat kjent for å trekke seg i taklingene, og bildet av en blødende Moen i et tidligere nummer av den 12. mann har vel heller ikke dempet inntrykket om at Moen "dør for Brann".

-Jeg tror det er mer riktig å si at vi begynte å tenke og spille som et lag. Alle kunne jo se at vi ikke fungerte de første månedene. At jeg som kaptein alene skulle ta tak i tingene og bli redningsmann, tror jeg blir litt feil. Forandringen kom når samhandlingen ble bedre og vi klarte å nullstille oss. Jeg tror ikke vi var redde for å tape kamper heller, men det er jo klart at det er resultatene som gir oss selvtillit slik at vi blir enda bedre. -Det beste minnet jeg har fra årets sesong er selvsagt cupkampen mot Molde og hjemmekampen mot Werder. Det var ikke så mye som skulle til før vi hadde gått videre. Jeg synes egentlig ikke at det var noen skam å bli slått ut av e-cupen mot et lag som Werder Bremen.

Proff i Brann.

Arne Vidar trives i Bergen og er glad han har signert tre nye år for Brann. I

Bergen brukes også noe av fritiden på et annet grønt underlag: -Jeg må innrømme at jeg har prøvd golf noen ganger. På travbanen er det derimot mindre sjanse for at man treffer Moen: - Noen stor traventusiast er jeg ikke. Raymond og Per Ove har ikke klart å lokke meg med på noen hestesport. Den hobbyen jeg liker best, er jakt. Det blir ikke så mye av det sørpå, men når jeg er hjemme i Tromsø er jeg en ivrig jeger.

Når Arne Vidar får spørsmålet om proffplaner, er han mer lunken enn de fleste. -Jeg tenker ikke på det til daglig, men det hadde vært ok å tjent masse penger. Jeg blir ikke akkurat rik av å spille for Brann. Hypotetisk sett er vel England det landet jeg ville spilt i. Men jeg føler jo at jeg er proffspiller selv om jeg ikke spiller i utlandet. For meg er det viktigere at vi fortsetter utviklingen fra i høst. Jeg har forhåpninger til 99-sesongen. Jeg kan ikke love dere gull, men vi skal gjøre alt vi kan for å klare det.

Ole Markussen

Moldepolitiet uttaler til d13m at Brannsupporterne er hjertelig velkommen til Molde neste sesong. Men helst ikke når Brann skal spille og ikke flere enn to i følge.

Harry Herstad prøver å gjemme seg bak mørke solbriller, men d13m lot seg ikke lure da vi fant ham på bortekamp. Der prøvde han å infiltrere Brannsupporterne for å få dem til å gå bort fra kravet om ståplasser.

den mann

Etter å ha blitt fortalt om Harry Herstads uttaler i BA, hvor han skal ha sagt at Brann skal gå for medaljer hvert år sier Kjell Tennfjord til d13m at dette uten tvil har svekket Herstad sitt kandidatur. Da vi forsiktig prøvde å ynte frampå at Herstad ikke er på noen form for valg, avsluttet Tennfjord samtalen med at selv om han ikke har lest artikkelen så synes han det er synd at Brann skal være belemret med personer som Harry

En anonym kilde som står Kjell Tennfjord meget nær hevder at Tennfjord går med planer om å kjøre Brann fullstendig på dunken. Han har aldri tilgitt all den hetsen han ble utsatt for i sin tid som Fyllikken-trener tidlig på 90-tallet. At Brann har gjort det relativt bra under hans ledelse var bare en del av planen. Dette var bare for å oppnå heltestatus på Stadion og komme i en slik posisjon at det var umulig å bli kvitt ham. Nå når han er blitt en del av de tre musketerer skal planen settes ut i livet. Det første han gjorde var å ansette Harald Aabrekk som hovedtrener samt å få Anders Giske inn igjen i varmen.

Videre skal alle gode spillere (vel, etter Brann-standard...) settes ut, eller degraderes, og bli erstattes av Estlendere og Gotlendere. Han har faktisk vært inne på tanken om å kjøpe hele landslaget til Gotland. Dette for at de skal kunne nyte godt av norske treningsfasiliteter, mens Brann på sin side får et utrolig dårlig førstelag. Hvis ikke dette nytter, vil han kjøpe tilbake Frank Strandli.

De tre musketerer rir igjen

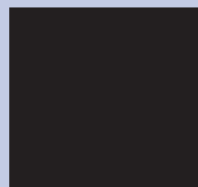
d13m redaksjonen kan i dag avsløre dette lite flatterende bildet av Frank Strandli tatt av en bergenser på sydentur for et par uker siden. Det hersker liten tvil om at FF lever opp til navnet sitt og har hatt et hyggelig møte med greske kebabrestauranter. For

øvrig så er enhver likhet med d12m

på stad/da

Hva ønsker du deg til jul?

Oddvar, Anonym: Eg ønsker meg at Pesen skulle kunne ta på seg foppalskoene igjen, sånn at vi endelig kan få det gøy på Brann Stadion igjen.

Kjell, trener: Vi skal ikkje verta betre enn nummer 5 neste år. Forresten, kva var spørsmålet?

Kjell, Sunnmøring: Eg har bart og fotballhår, mistet jobben min i går, og no lever eg på trygd i ei lita sunnmørsbygd

Kjell, Språkforsker: Summa summarum?

Kjell, Anonym: Eg ynskjar at Harry går av og overlet direktørstolen til Kjell Tennfjord. Eg trur at han hadde vore ein mykje beire mann i den stillingen.

Bestilling av supportereffekter

Vare	Pris	4-6	8-10	12-14	S	M	L	XL
Adidas 3-strips college, rød m/trykt Brann-logo	399	☐	☐	☐	☐			☐
Adidas 3-strips kortermet skjorte m/Brannlogo	299	☐	☐	☐	☐			☐
Adidas Replica draktKort/Lang/Hjemme/Borte	500	☐	☐	☐				
Adidas Replica shorts Rød	198	☐	☐	☐				
Adidas Replica strømper	98							
Komplett draktsett	699	☐	☐	☐				
Dobbelt skjerf, rødt	98							
Dobbelt skjerf, svart	98							
Dobbelt skjerf, BST	98							
Enkelt skjerf, rødt	70							
Caps, Rød med trykt Brann-logo	98							
Caps, sort med brodert jubileumslogo	149							
T-skjorte, V-hals, hvit m/trykt Brannlogo	100	☐	☐	☐				☐
T-skjorte, V-hals, sort m/trykt Brannlogo	100	☐	☐	☐				☐
T-skjorte, V-hals, sort m/trykt jubileumslogo	100	☐	☐	☐				☐
T-skjorte, rød, m/silketrykt Brannlogo front og rygg	149	☐	☐	☐				
Tennisskjorte, hvit m/brodert Brannlogo	250	☐	☐	☐				
Tennisskjorte, sort m/brodert Brannlogo	250	☐	☐	☐				
Lys grå zippergenser m/brodert Brannlogo	250	☐	☐	☐	☐			☐
Collegegenser, rød m/mitt hjerte-logo	250							
Collegegenser, rød m/sponsortrykk, Barnestr.	150			☐	☐	☐	☐	☐
Collegegenser, rød m/sponsortrykk, voksenstr.	250	☐	☐	☐				
Collegegenser, rød m/trykt Brann ballmotiv	199				☐	☐	☐	☐
Collegegenser, rød m/trykt Brannmann motiv	99				☐	☐	☐	☐
T-skjorte, rød m/trykt Brann ballmotiv	99							
T-skjorte, sort m/trykt Brann ballmotiv	99							
Hettegenser, sort, m/Brannlogo	298	☐	☐	☐				
Parker Roller Ball m/gaveeske, brannlogo	98							
Brann sokker, hvite, 3-pakning	49	39-41			41-45			
Brann sokker, sorte	49	39-41			41-45			
Brann Sportsbag	350							
Brann skipssekk	300							
Trikseball Rød og hvit m/Brannlogoer	60							
4-ball Rød og hvit m/Brannlogoer	100							
Brann Pennal	40							
Brannkrus hvitt	60							
Brannkrus rødt	70							
Brann minidrakt til bil	120							
Dale Strikkegenser m/Brannmotiv	698	☐	☐	☐	☐			
Hettegenser, grå m/Brannlogo front og rygg	399	☐	☐	☐				
Rødt Håndkle m/Brannlogo	149							
Brannvideoen 1997	49							
NYHET: Brannvideoen 1998	150							
CD, Vi é Brann –Bergens stolthet	100							
CD-single	60							
BST Collegegenser	250							
BST-lighter	10							
Kulepenn, BST	5							
Stor Brann kulepenn	20							
BST Krus	35							
BST Cap	49							
NYHET: Pins:	20	Ball		Logo				
NYHET: Strikket V-genser, grå:	599	☐	☐	☐				
NYHET: Strikket V-genser, rød:	599	☐	☐	☐				
NYHET: T-skjorte, Piquet:	399	☐	☐	☐				
NYHET: Iris-trøye:	229	6 mnd ☐	12 mnd ☐	18 mnd ☐	2 år ☐	4 år ☐	6 år ☐	
NYHET: Iris Longs:	189	6 mnd ☐	12 mnd ☐	18 mnd ☐	2 år ☐	4 år ☐	6 år ☐	
NYHET: Iris Lekedrakt:	349	6 mnd ☐	12 mnd ☐	18 mnd ☐	2 år ☐	4 år ☐	6 år ☐	
NYHET: Iris finlandshette, bomull:	69							
NYHET: Iris Finlandshette, ull:	89							
NYHET: Iris Body:	159	6 mnd ☐	12 mnd ☐	18 mnd ☐	2 år ☐			
NYHET: Iris Barnepolo:	119	6 mnd ☐	12 mnd ☐	18 mnd ☐	2 år ☐	4 år ☐	6 år ☐	
NYHET: Genser, rund hals, rød:	599	☐	☐	☐				
NYHET: Genser, rund hals, sort:	599	☐	☐	☐				
NYHET: Strikkevest, grå:	499	☐	☐	☐				
NYHET: Genser med krave, Rød:	299	☐	☐	☐				
NYHET: Genser med krave, Sort:	299	☐	☐	☐				

Varer som er merket med svart felt finnes ikke, eller er utsolgt. For de andre varene: Skriv antall varer i ruten for rett størrelse.

Navn

Adresse:

Telefon

Alle varer sendes i oppkrav innen en uke. Vi tar forbehold om at varer kan være utsolgt, og tar kontakt angående dette. For hver bestilling tilkommer det et Porto- og oppkravsgebyr på kr. 80,- Bestillingen sendes Brannbutikken, Markeveien 11, 5018 Bergen. Du kan også faxe den inn på 55 96 24 37.

Informasjon fra BST

Endelig var sesongen over. For BST-styret er det normalt tiden da vi henter inn energi til neste sesong, bruker litt tid med forsømte familier og ofrer jobb eller studier en ørliten tanke. I år har Brannbutikken tatt mye av den tiden.

Brannbutikken er et stort løft for oss. Hvis du kan tenke deg å hjelpe til, er vi glade for det. Ta en telefon eller stikk innom butikken hvis du er interessert.

Medlemskontigent

Når året er slutt er det også tid for neste års kontigent. I 1999 er den på 120 kroner etter at det ble bestemt på årsmøtet i 1998. Vi håper du er fornøyd med BST-medlemskapet ditt og fornyer det.

Hvor blir Store Stå neste år?

Som kjent rives Store Stå 18. mai 1999. Vi planlegger et lite gravøl i den forbindelse. En viktigere ting er plasseringen etter dette. Vi har fått lovnader fra Brann om at 1.500 plasser på nedre del av Hansasvingen blir reservert BST-medlemmer etter 16. mai. De som husker Werder-kampen synes nok dette er en god nyhet. Til sesongstart år 2000 skal vi innvie den nye ståtribunen i Klokkesvingen med 4000 ståplasser. Ihvertfall er det det alle signaler fra Brann tyder på.

Borteturer

I januar begynner de første turene i 1999. Først ute er storhallturneringen i Ålesund. BST setter opp tur til denne, og de som har vært med før, synes dette er moro. Følg med i BA eller på Internettssidene for annonsering av turopplegg og priser.

BST-Info

Dette bladet er den siste informasjonen fra oss i år. Neste år kommer BST-INFO som årsmøteinnkalling, og så er det 4 nye den 12. mann og 3 BST-INFO til.

Jubileumsvideo for fansen

Til tross for enkelte mangler er det ingen grunn til ikke å kjøpe denne

For andre år på rad har NRK Aktivum produsert en Brannvideo. Videoen er delt i to. Den oppsummerer først årets sesong – den har vel de fleste friskt i minne. Sammendraget varer ca. en time og er en grei dokumentasjon på sesongen ingen kan være fornøyd med. Det interessante stoffet på videoen er den historiske delen. NRK presenterer klubbens historie fra stiftelsen 26.9. 1908 og fram til i dag. Det kan selvsagt ikke bli altfor fyldig når det hele skal gjøres på 60 minutter, men skal jeg finne noe galt med videoen, er det ikke det som finnes på den, men det som er utelatt. Mange sesonger blir ikke nevnt. Har man mangel på bilder, kan jo det opplyses. Dette gjelder spesielt sesongene på 80-tallet da Brann lå i 2 divisjon. Jeg savner også mer fokusering på klubbens store og trofaste publikum. Hva med å vise banestormingen fra -82? Et intervju med BST-lederen burde man vel også få plass til. Men det største ankepunktet er at det mangler bilder fra to av de største øyeblikkene i klubbens historie – jeg tenker selvsagt på Europacupkampene mot PSV og Liverpool. Det er dårlig at NRK ikke tar seg råd til å kjøpe disse bildene på en ellers severdig video. For det er herlig å se cupfinaletoget fra 1953 hvor over to tusen Bergensere taktfast marsjerer mot Ullevål for å forsvare byens ære. Det er gøy med Kniksen og Pesens utklassing av så vel landsmenn som utenlandske spillere. Vi får også se Kniksen i Heartsdrakt. Dette er unike opptak som ingen har sett før, og det beste av alt: vi er blitt lovet mer!! Her bør unge tjuagutter som tror Cantona er the magnificent seven følge med. De tar nemlig feil. Selv om det er 35 år siden, så varmer det et Brannhjerter å se utdelingen av seriemester medaljene i -63. Av nyere ting er jo de mange cupfinaler og spesielt seieren i -82 verdt å ta med seg, for ikke å snakke om semien i -95.

Alt i alt er det en severdig video. Det er ingen grunn til ikke å kjøpe denne. Eller sagt på en annen måte i disse juletider: en glede å gi, en glede å få. Videoen fås kjøpt i Brannbutikken for latterlige 150 kroner.

Ole Markussen

Medlem i BST?

Brann Supporter Team er medlemsorganisasjonen for alle som er glad i Brann. Om du sitter eller står på Stadion, spiller ingen rolle. Elsker du Brann bør du være medlem i BST.

Brann Supporter Team er opptatt av å tale supporterernes sak overfor ledelsen i Brann, Norges Fotballforbund, agenter, spillere, massemediene, og alle andre som forholder seg til klubben vår. Ved å bli medlem hjelper du supportere til å få innflytelse i norsk fotball igjen. Vi mener det er på tide. I tillegg får du selvsagt den 12. mann tilsendt fire ganger i året, og en masse andre medlemsfordeler.

Medlemskapet koster kun kr. 120,- pr år. Etter 1. november 1998 gjelder medlemskap ut 1999.

JA, selvfølgelig vil jeg bli medlem i Brann Supporter Team!

Navn:

Adresse:

Postnummer og sted: Telefon: Født:

Epost:

Kupongen returneres til: **Brann Supporter Team, Postboks 870, 5001 Bergen**

A-BLAD

Returadresse:
Brann Supporter Team
Postboks 870
5001 Bergen

Nye kvalitetsklær i Brannbutikken

**Brannbutikken har åpent:
Onsdag og fredag: 11–17, torsdag: 11–18, lørdag: 10–15**